ΤΕΥΧΟΣ 38 ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2010
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2009-2010
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΠΟΛΥΧΡΟΝΑΚΟΥ
ΣΠΑΡΤΗ ΑΛΚΜΑΝΟΣ 1 (ΛΕΩΠΟΥΛΕΙΚΑ)
ΤΗΛ. 27310 -23113

Φωτεινές Ημέρες του Εκπαιδευτηρίου μας

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ

Μέσα σ' έναν ελαιώνα 28 στρεμμάτων δίπλα στην αρχαία Σπάρτη, με υπερσύγχρονες εγκαταστάσεις με τεράστιες ηλιόλουστες αίθουσες χτυπά η καρδιά του Ιδιωτικού Εκπαιδευτηρίου ΠΟΛΥΧΡΟΝΑΚΟΥ.

Μέσα σ' ένα ιδανικό περιβάλλον για καλλιέργεια "Παιδείας" παρέχει στους μαθητές του ποιότητα γνώσεων με πλούσια εποπτικά μέσα και δημιουργεί κίνητρα για εποικοδομητική δραστηριότητα.

Η γνώση δεν προσφέρεται μόνο από τις σελίδες των βιβλίων. Γνώση γίνεται η ίδια η ζωή. Μέσα από δράση – εμπειρίες – βιώματα– ανακαλύψεις – διαπιστώσεις – πειραματισμούς, κινητοποιήσεις, ανθίζει ο καρπός της γνώσης.

Το Πρότυπο Εκπ/ριο Σπάρτης "πλάθει" αυριανούς ολοκληρωμένους έλληνες πολίτες.

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ

Το χρόνο που μας πέρασε έγινε γενική ανακαίνιση στο κτιριακό συγκρότημα και στον εξοπλισμό του, σύμφωνα με τις τελευταίες προδιαγραφές της ΕΟΚ.

- *Είμαστε το πρώτο Εκπ/ριο στην Ελλάδα που εφήρμοσε τα ελαστικά δάπεδα ασφαλείας τα οποία καταργούν τις μοκέτες που εύκολα γίνονται εστίες μικροβίων*
- *Μια ολόκληρη "πόλη" με ονειρεμένα και πολύ λειτουργικά σπιτάκια στήθηκε στον προαύλιο χώρο με σκοπό τη διασκέδαση αλλά και την καλλιέργεια δεξιοτήτων.*
- *Η τεράστια παιδική χαρά με τις 6 τσουλήθρες και τα 3 τούνελ έγινε η αγαπημένη απασχόληση όλων των παιδιών*
- *Τα ηλεκτρονικά ποδηλατάκια τα συνδεδεμένα με τις τεράστιες οθόνες οδηγούν τα νήπια σε δρόμους γεμάτους ...αριθμούς, γράμματα και ...γνωστικά παιχνίδια*
- *Στο Νηπιαγωγείο μας και στο Δημοτικό μας ευτυχισμένα παιδιά έρχονται σε επαφή με τη φύση, βιώνουν την αγάπη και τη χαρά της μάθησης, εκφράζονται, δημιουργούν, μαθαίνουν.*
- *Οι ανακαινίσεις θα συνεχιστούν και τη χρονιά που μας έρχεται με την εγκατάσταση διαδραστικών πινάκων σε όλες τις τάξεις. Ελλάδαν δεν είναι μόνο η Αθήνα. Όνειρο της Δ/νσης είναι να λειτουργεί το Πρότυπο Ιδιωτικό Εκπ/ριο Σπάρτης με άψογο τρόπο συνδυάζοντας τη στέρεα θεμελιωμένη παραδοσιακή παιδαγωγική με τους σύγχρονους διεπιστημονικούς προβληματισμούς, υποβοηθούμενη με υπερσύγχρονη τεχνολογική υποδομή.*

ΑΓΓΕΙΟ

"Πρόσκληση σε γεύμα" στην Αθήνα του Περικλή

Εισαγωγή

Ένα ωραίο, συναρπαστικό ταξίδι στα περασμένα, απόλαυσε η Δ' τάξη του σχολείου μας, μέσα από την ύλη της ιστορίας που διδάχθηκε. Στο φανταστικό αυτό ταξίδι, έμαθε πολλά πράγματα για τη ζωή των προγόνων μας στ' αρχαία χρόνια. Βρέθηκε στη συντροφιά πολεμιστών καλλιτεχνών, ποιητών και ιστορικών, που με τα έργα τους δόξασαν τη χώρα μας.

Ένιωσαν μεγάλη χαρά και περηφάνια όταν βρέθηκαν στην Αθήνα του Περικλή, στο χρυσό αιώνα της τέχνης... Εντυπωσιάστηκαν από την Αρχαία Αθήνα και δεν έμειναν απλοί αναγνώστες. Έκαναν έρευνα και μελέτησαν τις διατροφικές συνήθειες των Αρχαίων Αθηναίων. Βρέθηκαν σ' ένα δείπνο, μπήκαν σε μια αρχαία αθηναϊκή κουζίνα και παρακολούθησαν τον μάγειρα Χυτρίωνα...

Ακολουθήστε τους, στο φανταστικό τους ταξίδι και θα διασκεδάσετε αλλά και θα μάθετε!

«Άγνωστα τρόφιμα στην Αρχαία Αθήνα»

Λίγα πράγματα της καθημερινής ζωής έχουν οι σημερινοί Έλληνες κοινά με τους Αθηναίους των αρχαίων χρόνων. Τα παραδοσιακά ελληνικά ποτά και τρόφιμα ήταν εντελώς άγνωστα στην αρχαιότητα. Για παράδειγμα, δεν υπήρχε τότε το ελληνικότατο ούζο, αφού οι Αθηναίοι φαίνεται να αγνοούσαν τον τρόπο της απόσταξης. Το αρχαιοελληνικό τραπέζι, γενικότερα, δεν έμοιαζε με το σημερινό.

Άγνωστα ήταν τότε το ρύζι, η ζάχαρη, το καλαμπόκι, ο καφές, οι ντομάτες, οι μελιτζάνες, οι πιπεριές, οι μπάμιες και φυσικά, οι πατάτες. Αυτά τα προϊόντα ήρθαν στην Ελλάδα αργότερα. Προέρχονταν από ξένες χώρες. Την εποχή εκείνη τα ταξίδια περιορίζονταν γύρω από τη Μεσόγειο θάλασσα. Παρ' όλες, όμως, τις ελλείψεις αυτών των αγαθών, οι αρχαίοι ήταν αληθινά καλοφαγάδες. Η μαγειρική τους έμοιαζε αρκετά με τη σημερινή των Κινέζων ή των Ιαπώνων.

Θοδωρής Πλατάνας

«Τα εδέσματα»

Οι αρχαίοι έτρωγαν συχνά κρέας ιδιαίτερα χοιρινό αλλά και μοσχαρίσιο μαγειρεμένο με αρκετούς τρόπους και σπανιότερα κατσίκι και αρνί. Έδειχναν ενδιαφέρον για το κυνήγι (τσίχλες, ορτύκια, ελάφια). Για να είναι μαλακά τα κρέατα, φρόντιζαν να τα μαρινάρουν πριν από το ψήσιμο με χορταρικά. Με το ψάρι ίσχυε ό,τι και στις μέρες μας. Οι Αθηναίοι είχαν μεγάλη αδυναμία στα θαλασσινά και στα όστρακα. Οι τσιπούρες και τα μπαρμπούνια στόλιζαν συχνά τα τραπέζια των πλουσίων, ενώ οι σαρδέλες του Φαλήρου ήταν το συνηθισμένο πιάτο των φτωχότερων. Μεγάλη ζήτηση είχαν και τα παστά ψάρια από τον Ελλήσποντο και τον Εύξεινο Πόντο, και τα φημισμένα χέλια της Κωπαΐδας που ήταν πανάκριβος μεζές αφού το καθένα απ' αυτά στοίχιζε όσο ένα γουρουνόπουλο.

Νικολακόπουλος Μάριος

«Μόστρες και μυστίλια»

Οι αρχαίοι Έλληνες σπάνια χρησιμοποιούσαν στα τραπέζια τους μαχαίρια και πιρούνια. Όταν οι τροφές ήταν υγρές, χρησιμοποιούσαν κουτάλια που τα ονόμαζαν «μόστρα» ή «γλώσσα». Χρήση κουταλιού μπορούσε να έχει κι ένα κομμάτι από κόρα ψωμιού, που το έλεγαν «μυστίλη». Συνήθως οι αρχαίοι έπαιρναν τα φαγητά με τα δάχτυλα, τα οποία αργότερα καθάριζαν με μια ειδική ζύμη ή ψίχα ψωμιού, αφού δε χρησιμοποιούσαν πετσέτες. Το νερό, το κρασί όπως και τον κυκεώνα τα έπιναν σε κύλικες (κύπελλα), που συνήθως ήταν πήλινα. Ο κυκεώνας ήταν ποτό

συνέχεια στη σελ. 3

Ώρες ξενοιασιάς στην παιδική χαρά του Σχολείου μας.

Μαθητές της Ας τάξης με τους αγαπημένους τους ήρωες...

ΠΡΟΤΥΠΟ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟ ΣΠΑΡΤΗΣ ΠΟΛΥΧΡΟΝΑΚΟΥ
συνεχίζει την επιτυχημένη πορεία του

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

* Αγγλικά κάθε μέρα σε όλες τις τάξεις
* Γερμανικά από την Ε΄τάξη
* ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΕΣ
* Μελέτη στο σχολείο έως τις 3.30 μ.μ.
* Διαδραστικοί πίνακες στις τάξεις
* Αθλητικές δραστηριότητες Μπάσκετ, Βόλεϋ, Πιγκ-πόγκ, Τέννις, Χορός.
* Πηλοπλαστική - Ζωγραφική
* Ειδικά προγράμματα για τις εργαζόμενες μητέρες.

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΕΣ ΣΤΗΝ Α΄ ΤΑΞΗ

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ-ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Υπερσύγχρονο, χαρούμενο, συνεχώς ανανεωμένο το νηπιαγωγείο μας και ο παιδικός σταθμός λειτουργούν με τα τμήματα:
* ΕΛΑΦΑΚΙΑ - ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙΑ - bebe
* ΟΛΟΗΜΕΡΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 7 π.μ. - 4 π.μ.
* ΗΜΙΔΙΑΤΡΟΦΗ Ή ΠΛΗΡΗΣ ΔΙΑΤΡΟΦΗ
* ΠΑΙΔΟΤΟΠΟΣ - ΚΟΜΠΙΟΥΤΕΡ - ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟ.

Χαρίστε στο παιδί σας ευτυχισμένα παιδικά χρόνια αναθέτοντας το ξεκίνημα της ζωής του στο "ΠΡΟΤΥΠΟ" ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟ ΣΠΑΡΤΗΣ

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΕΣΑ ΣΕ 28 ΣΤΡΕΜΜΑΤΑ.
ΕΦΑΡΜΟΖΟΥΜΕ ΤΟ ΟΛΟΗΜΕΡΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕ ΜΕΛΕΤΗ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

36 χρόνια πείρας, ευσεινήδητης εργασίας και αναγνωρίσεως στον πανελλαδικό και πανευρωπαϊκό εκπαιδευτικό χώρο, εγγυώνται για το παιδί σας την καλύτερη εκπαίδευση και την επιτυχία στη ζωή

ΤΙΜΕΣ ΠΟΛΥ ΠΡΟΣΙΤΕΣ

Εγγραφές καθημερινά 8 π.μ.- 8 μ.μ. τηλ. 27310 - 23113

"Σύγχρονοι αγαπημένοι ήρωες..."

Πόσοι από εμάς δεν έχουν ταυτιστεί κατά την παιδική τους ηλικία με τους αγαπημένους τους ήρωες... Πόσοι από εμάς δε θέλησαν να ταξιδέψουν μαζί τους στο μαγικό τους κόσμο, να κλέψουν λίγο από τη λάμψη τους, να μοιραστούν με αυτούς την καθημερινότητά τους... Τα «πρωτάκια» μας μέσα από τα αθώα μάτια της παιδικής τους ψυχής μας παρουσιάζουν με αστείο τρόπο ένα ολόκληρο 24ωρο με τον αγαπημένο τους ήρωα. Ας τα ακολουθήσουμε στο μαγικό κόσμο της φαντασίας τους και ας βυθιστούμε στα όνειρά τους, όπως τότε, που ήμασταν παιδιά...

«Εγώ και ο Νιλς Χόλγκερσον»

Γνώρισα τον Νιλς από ένα βιβλίο. Σε αυτό το βιβλίο λέει για ένα θαυμαστό ταξίδι που έκανε ο Νιλς με ένα κοπάδι αγριόχηνες... Στην αρχή με πείραξε που ο Νιλς ήταν ένα τεμπέλικο αγόρι και βασάνιζε τα ζώα της αυλής...
Μια μέρα φαντάστηκα ότι εγώ και ο Νιλς παίζαμε στην αυλή.
Ένα κοπάδι από αγριόχηνες πέταξε πάνω από το κτήμα. Εμείς πιαστήκανε από μια χήνα και πετάξαμε μαζί τους. Βρεθήκαμε πολύ ψηλά! Πετούσαμε πάνω από σπίτια, εκκλησίες, χωράφια, ποτάμια και λίμνες. Ήταν τόσο ωραία!!
Το ταξίδι μας ήταν γεμάτο από περιπέτειες.
Πολλές δυσκολίες συνάντησαν οι αγριόχηνες από την πονηρή αλεπού, και από τους κυνηγούς – ανθρώπους. Εμείς καταλαβαίναμε την αγωνία των ζώων αφού μπορούσαμε να καταλαβαίνουμε τη γλώσσα τους. Ο Νιλς και εγώ βοηθήσαμε τα ζώα πολλές φορές και τα προστατέψαμε. Αλλά και τα ζώα έδειξαν όλη τους την αγάπη σε εμάς. Γίναμε φίλοι με το Γόργο, τον αετό. Μάθαμε τόσα πολλά από τη σοφή Άκα. Μάθαμε ότι πρέπει να προστατεύουμε τα ζώα και να τα φροντίζουμε. Όταν γίναμε και πάλι κανονικοί άνθρωποι αποφασίσαμε να αγαπάμε όλα τα πλάσματα στη φύση. Το ταξίδι με τον Νιλς Χόλγκερσον δε θα το ξεχάσω ποτέ!

Γεωργακάκος Κυριάκος

Στο δρόμο για το φούρνο...

«Μια μέρα με τη Χάννα Μοντάνα»

Η ευτυχία μου δεν περιγράφεται!! Θα περάσω μία ολόκληρη μέρα με τον αγαπημένο μου ήρωα, τη Χάννα Μοντάνα. Ας κοιμηθώ για να είμαι ξεκούραστη..
Η μέρα έφτασε! Μόλις έχουμε ξυπνήσει με τη Χάννα και κατεβαίνουμε στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου για να φάμε πρωινό. Πρέπει να φάμε καλά, γιατί η μέρα είναι δύσκολη... Το πρωινό είναι νοστιμότατο! Τρώμε σχεδόν τα πάντα! Μετά από λίγη ώρα μπαίνουμε στο αυτοκίνητο της Χάννα και πηγαίνουμε στο στούντιο, όπου θα ηχογραφήσουμε μαζί ένα ωραίο τραγούδι. Έχω πολλή αγωνία! Ελπίζω να τα καταφέρω! Στο στούντιο υπάρχουν πολλά μηχανήματα. Φοράμε τα ακουστικά για να ακούμε τη μουσική και μετά παίρνουμε τα μικρόφωνα και αρχίζουμε να τραγουδάμε. Το κάνουμε αυτό πολλές φορές γιατί πρέπει το τραγούδι μας να είναι τέλειο!
Το μεσημέρι πηγαίνουμε σε ένα ωραίο εστιατόριο για να φάμε. Χαλαρώνουμε και συζητάμε για τη συναυλία μας που θα γίνει το βράδυ σε ένα τεράστιο στάδιο. Το απόγευμα αποφασίζουμε τι ρούχα θα φορέσουμε στη συναυλία μας. Έρχονται κομμωτές για να μας φτιάξουν τα μαλλιά και αισθητικοί για να μας μακιγιάρουν. Η ώρα έχει φτάσει! Το στομάχι μου δένεται κόμπος! Η Χάννα με συμβουλεύει να μη φοβάμαι και ανεβαίνουμε στη σκηνή. Ο κόσμος είναι πολύς και μας χειροκροτεί. Όλα είναι ωραία! Μετά από μία ώρα τραγούδι, κατεβαίνουμε από τη σκηνή και πηγαίνουμε να ξεκουραστούμε.
Προσπαθώ να κλείσω τα μάτια μου, αλλά δε θέλω γιατί όταν θα ξυπνήσω η Χάννα δε θα είναι πια εδώ...

Λιναρδάκη Αναστασία

«Μια περιπέτεια με τον Ηρακλή»

Πάντα θαύμαζα τον Ηρακλή για τη γενναιότητά τους και πολλές φορές ονειρευόμουν να περάσω μια μέρα μαζί του. Όταν λοιπόν πήγα στην Α' τάξη και έμαθα να γράφω, έγραψα ένα γράμμα στον Ηρακλή και του ζήτησα να με πάρει μαζί του σε μια από τις τρομερές περιπέτειές του. Ήθελα να κυνηγήσουμε δράκους και να σώσουμε τους ανθρώπους. Μια μέρα, καθώς επέστρεφα από το σχολείο, κοίταξα στο γραμματοκιβώτιο και είδα ένα γράμμα... ήταν από τον Ηρακλή! Η χαρά μου ήταν απερίγραπτη! Μου έγραφε λοιπόν...
"Μικρέ μου φίλε, γεια σου, έλαβα το γράμμα σου.
Διάβασε λοιπόν προσεκτικά όσα σου γράφω! Σε ένα όμορφο χωριουδάκι ζούσαν ευχάριστα οι κάτοικοι. Κάθε πρωί πήγαιναν στην πηγή για να κουβαλήσουν νερό. Μια μέρα εμφανίστηκε ένα φοβερός δράκος που βγάζει φωτιά από το στόμα. Κάθε βράδυ βγαίνει από τη φωλιά του και πηγαίνει στο χωριό. Οι κάτοικοι ζήτησαν τη βοήθειά μου! θα ήθελες να έρθεις μαζί μου; θα περάσω να σε πάρω απόψε. Να είσαι έτοιμος!
Ηρακλής"
Αμέσως μπήκα στο δωμάτιό μου! έκανα γρήγορα τα μαθήματά μου και ξάπλωσα στο κρεβατάκι μου περιμένοντας τον Ηρακλή! Η ώρα περνούσε και τα ματάκια μου έκλειναν από την κούραση... Ο Ηρακλής ήρθε... Με πήρε μαζί του και σε λίγο φτάσαμε στη σπηλιά του δράκου.
- Ελπίζω να μη φοβάσαι μικρέ μου, μου είπε...
- Μα αν φοβούμουν Ηρακλή, δε θα σου έστελναν ποτέ γράμμα! Του είπα.
Μπήκαμε μέσα στη σπηλιά. Βρήκαμε το δράκο να κοιμάται. Ήταν τεράστιος! Τρόμαξα πάρα πολύ.
Τη στιγμή εκείνη ο δράκος ξύπνησε! Κουνούσε την καταπράσινη ουρά του και ερχόταν προς το μέρος μας!
Ο Ηρακλής κάρφωσε το σπαθί του γρήγορα στο λαιμό του δράκου. Έτσι ο δράκος έπεσε νεκρός...
«Λευτέρη μου ξύπνα... ακούστηκε μια φωνή... ήταν της μαμάς μου! Μα πού πήγες Ηρακλή; Τι ωραία που πέρασα μαζί σου...

Μαρουδάς Λευτέρης

«Μια μέρα παρέα με τον Μπεν – Τεν»

Ο αγαπημένος μου ήρωας είναι ο Μπεν Τεν γιατί έχει πολλές δυνάμεις.
Αν μπορούσα να περάσω μια ολόκληρη μέρα μαζί του θα ήθελα αρχικά να μπορώ να μεταμορφώνομαι και εγώ, όπως και αυτός και να σώζω τους ανθρώπους.
Το πρωί, αμέσως μόλις ξυπνούσα θα ήθελα να έρθει στο δωμάτιό μου, να γίνουμε αόρατοι και να πάμε στο σχολείο. Θα έκανα πολλά αστεία στη δασκάλα μου και στους συμμαθητές μου! Στα διαλείμματα θα έπαιρνα την μπάλα και όλοι θα απορούσαν πώς η μπάλα κινείται μόνη, αφού εμείς θα ήμασταν αόρατοι. Όταν τελείωνε το σχολείο θα φεύγαμε. Ο Ben Ten θα γινόταν stick fly και σε λίγα δευτερόλεπτα θα ήμασταν στο σπίτι μου! Θα μπαίναμε από το παράθυρο και θα κάναμε έκπληξη στη μαμά. Μετά θα πλέναμε τα χέρια μας και θα τρώγαμε το μεσημεριανό μας φαγητό. Έπειτα θα διαβάζαμε παρέα και στο τέλος της ημέρας θα παίζαμε επιτραπέζιο. Το βράδυ θα ξάπλωνα στο κρεβατάκι μου. Ο Ben ten θα μου έδινε ένα φιλάκι, θα τον ευχαριστούσα για την υπέροχη ημέρα που μου χάρισε και εκείνος θα χανόταν στα φωτεινά αστέρια...

Μπελίτσος Νικόλας

«Ο άσχημος αλλά καλόκαρδος Κουάσι»

Ο αγαπημένος μου ήρωας είναι ο Κουασιμόδος, ο καμπανοκρούστης της Παναγίας των Παρισίων.
..Σήμερα είναι η αγαπημένη μας μέρα, το πανηγύρι των τρελών. Θα πείσω τον Κουάσι να κατέβει από το καμπαναριό. Θα είναι ωραία κάτω στον κόσμο! Γέλια, χαρές και χορός. Ο Κουάσι όμως φοβάται.
-Έλα φιλαράκο, είπα στον Κουάσι, πάμε μαζί!
Έτσι φοράμε τη στολή μας και κατεβαίνουμε γλιστρώντας από το καμπαναριό. Στα πόδια μας απλώνεται όλο το Παρίσι! Τι όμορφα! Βρίσκομαι στην πλάτη του Κουασιμόδου. Τραγουδάμε και σφυρίζουμε. Φτάσαμε στην πλατεία.
Σπύρο, κοίταξε, μου λέει ο Κουάσι, μια όμορφη τσιγγάνα!
Είναι η Εσμεράλδα. Ωχ! Ο Κουάσι βγήκε βασιλιάς των τρελών! Η τσιγγάνα προσπαθεί να του βγάλει τη μάσκα, αλλά δεν είναι μάσκα... Όλοι τρομάζουν!
Μη! Φωνάζω, είναι φίλος μου!

Στο οινοποιείο του κ. Θεοδωρακάκου. Μαθαίνουμε τα μυστικά του καλού κρασιού.

Οι άνθρωποι τον πιάνουν και τον βασανίζουν
Γρήγορα, μου λέει η Εσμεράλδα, να τον σώσουμε!
Τρέχουμε και οι δύο, τον παίρνουμε και πάμε πίσω στην εκκλησία.
Σε ευχαριστώ Σπύρο, μου λέει που με έσωσες. Σε αγαπώ πολύ! Καλύτερα να παίξουμε εδώ, ο κόσμος είναι κακός.
Και εγώ σε αγαπώ Κουάσι, δεν έχει σημασία αν είσαι άσχημος, για εμένα είσαι ο πιο γλυκός και καλόκαρδος φίλος...

Παγκράτης Σπύρος

«Βόλτα με τον Μακουήν»

Συχνά ονειρεύομαι ότι είμαι μαζί με τον Μακουήν. Σήμερα σκεφτήκαμε να ακολουθήσουμε το δρόμο για την κορφή του Ταϋγέτου. Ξεκινήσαμε, αφού βάλαμε στο αυτοκίνητό του πολλή βενζίνη και νερό. Στο δρόμο βάλαμε μουσική. Ο Μακουήν ήταν πολύ χαρούμενος γιατί δεν είχε ξαναπάει στο βουνό. Από τη μεγάλη του χαρά ανοιγόκλεινε τα φώτα όταν συναντούσαμε άλλα αυτοκίνητα στο δρόμο. Στην αρχή περάσαμε από ένα χωριό που είχε πηγές και σταματήσαμε για να πάρουμε λίγο δροσερό νερό για το ταξίδι μας. Ο Μακουήν έπαιρνε τις στροφές πολύ εύκολα, μέχρι που φτάσαμε στο τούνελ από βράχια! Αργότερα συναντήσαμε πολλά δέντρα. Φυσούσε δροσερό αεράκι. Όταν φτάσαμε στην κορυφή, έκανε πολύ κρύο και κάναμε στάση. Εκεί είδαμε ένα βοσκό με τα προβατάκια του. Ένα από αυτά ακούμπησε τον Μακουήν και εκείνος του πάτησε δυνατά την κόρνα. Το προβατάκι τρόμαξε και έφυγε μακριά. Γελούσαμε πολύ δυνατά και ξαφνικά το ξυπνητήρι χτύπησε...
-Όχι, τι κρίμα... Πόσο γρήγορα ξημέρωσε, αναλογίστηκα και σηκώθηκα για να ετοιμαστώ για το σχολείο μου...

Παναγιωτάκης Γιώργος

Η τάξη του Νηπιαγωγείου μας "Ελαφάκια" ποζάρει για την επίσημη φωτογράφιση της χρονιάς.

«Ένας έξυπνος σκύλος – ο Σκούμπυ Ντου»

Ένας από τους αγαπημένους μου ήρωες είναι ο Σκούμπυ Ντου και η παρέα του. Ο Σκούμπυ Ντου είναι ένας έξυπνος σκύλος που έχει φίλους δύο αγόρια, τον Σάγκη και τον Φρέντυ.
Θα ήθελα να περάσω μια μέρα μαζί του γεμάτη περιπέτεια. Να ξεσκεπάσουμε μαζί όλους τους κακούς που τρομοκρατούν τους αδύναμους ανθρώπους και τα παιδάκια. Θα ήθελα να ήμουν τόσο έξυπνος όσο και ο Σκούμπυ Ντου και να στήνω παγίδες στους κακούς. Θα του ζητούσα να μου μάθει τα κόλπα του για να τρέχω πολύ γρήγορα, όπως αυτός. Θα τον ρωτούσα να μου αποκαλύψει πώς καταφέρνει να νικά πάντοτε σε όλες του τις περιπέτειες.
Αυτή τη σούπερ μέρα με τον Σκούμπυ Ντου να είστε σίγουροι πως δε θα ξεχάσω ποτέ!!

Πλαγάκης Γιώργος

«Πετάω με το Spiderman»

Την προηγούμενη Κυριακή πήγα με τη μαμά μου μία βόλτα στην πλατεία της πόλης μας. Στο δρόμο συναντήσαμε τον Spiderman να κάνει και εκείνος βόλτες. Όταν μας είδε ήρθε να μας χαιρετήσει. Εγώ τον ρώτησα αν θα μπορούσα να πάω μαζί του να δω πώς περνάει τη μέρα του. Αυτός δέχτηκε. Φίλησα τη μαμά μου και ανέβηκα στην πλάτη του. Ο Spiderman άρχισε να σκαρφαλώνει στον τοίχο ενός σπιτιού. Όταν φτάσαμε στην ταράτσα του σπιτιού, πέταξε τον ιστό με το χέρι του και αρχίσαμε να κάνουμε βόλτες από σπίτι σε σπίτι, κρατώντας τον ιστό. Ξαφνικά ο Spiderman είδε ένα παιδάκι που έκανε ποδήλατο, να πέφτει στο δρόμο. Αμέσως πετάξαμε σαν σίφουνας. Τρέξαμε κοντά στο παιδάκι και το βοηθήσαμε να σηκωθεί.
Είχε χτυπήσει το πόδι του. Ο Spiderman το πήρε στην αγκαλιά του. Εγώ ανέβηκα στην πλάτη του και με τη βοήθεια του ιστού φτάσαμε αμέσως στο νοσοκομείο. Αφήσαμε το παιδάκι στα χέρια των γιατρών και αφού βεβαιωθήκαμε ότι είναι καλά επιστρέψαμε στο σπίτι μου. Ευχαρίστησα τον Spiderman για τη μοναδική εμπειρία που μου χάρισε.
Καθημερινά ο Spiderman κάνει βόλτες στην πόλη μας και προσέχει όλους τους ανθρώπους. Θαυμάζω τον Spiderman γιατί προσπαθεί να κάνει τον κόσμο καλύτερο. Μας διδάσκει να είμαστε καλοί άνθρωποι και να βοηθάμε τους άλλους ανθρώπους.

Φουσκετάκης Πέτρος

«Ο πράσινος Power Ranger»

Ο αγαπημένος μου ήρωας είναι ο Πράσινος Power Ranger. Φυσικά και οι άλλοι 6 Power Rangers μου αρέσουν. Πολλές φορές τα βράδια, πριν κοιμηθώ κοιτάζω τα σύννεφα έξω από το παράθυρό μου και τα βλέπω να παίρνουν τη μορφή των Power Rangers! Και εγώ

Στη Λυρική σκηνή. Στο τέλος της παράστασης γνωρίσαμε από κοντά τους ηθοποιούς – τενόρους κ.λπ.

συνέχεια στη σελ. 7

"Πρόσκληση σε γεύμα" στην Αθήνα του Περικλή

συνέχεια απο σελ. 1

ανάμεικτο με κριθανόνερο, θυμάρι, μέντα, μέλι, πραγματικό ποτό. Από τότε «κυκεώνας» σημαίνει μεταφορικά, ανακατωσούρα, ταραχή, ανακατωμένα πράγματα…. Συχνά χρησιμοποιούσαν ξύλινα ή και μεταλλικά κύπελλα, ενώ στα πλούσια συμπόσια μπορούσε κάποιος να δει ασημένια ή και χρυσά κύπελλα. Τα πιάτα φαγητού τα ονόμαζαν πινάκια και τα μικρότερα πιάτα «Βατάνια».

Στα συμπόσια των Αρχαίων τα τραπεζάκια ήταν βαρυφορτωμένα και το κρασί έρεε άφθονο. Ένα χορταστικό μενού στα χρόνια του Περικλή ήταν: λαγός μαγειρεμένος με μέντα και θυμάρι, ψητές τσίχλες ή σπίνοι διατηρημένοι σε ευωδιαστό λάδι αρνάκι ή γουρουνόπουλο και πίτες της Αθήνας, το «καμάρι» της πόλης παραγεμισμένες με τυρί, μέλι και διάφορα καρυκεύματα.

Βέβαια στο τέλος προσφέρονταν άφθονα φρούτα. Στα φρούτα κυριαρχούσαν το αχλάδι, το δαμάσκηνο, το κεράσι, το κούμαρο, το κυδώνι, το σταφύλι και το σύκο. Από τους ξηρούς καρπούς προτιμούσαν τα αμύγδαλα, τα καρύδια, τις σταφίδες και τα ξηρά σύκα.

Δογαντζή Θοδώρα

Τα "Σπουργιτάκια" μας στο πάρκο οδικής κυκλοφορίας

«Ένα δείπνο στην Αρχαία Αθήνα»

Στην αρχαία Αθήνα η μέρα άρχιζε με την ανατολή του ήλιου. Στον Αθηναίο δεν άρεσε η τεμπελιά. Αφού τελείωνε όλες τις δουλειές του, δηλαδή ανάμεσα στις 10 και 11 το πρωί, ο Αθηναίος κατευθυνόταν σε μια από τις στοές που ήταν γύρω από την αγορά, όπου συναντιόταν με τους φίλους του. Εκεί συζητούσαν για διάφορα θέματα φιλοσοφικά – ιστορικά – κοινωνικά – καλλιτεχνικά. Ο Αθηναίος αφού χόρταινε συζήτηση πήγαινε στο σπίτι του για φαγητό.

Στο σπίτι όλα ήταν έτοιμα. Τραπέζια, λεκάνες, μαξιλάρια, στεφάνια, τάπητες, ψωμιά, αρώματα, ζαχαρωτά, πίτες, κουλούρια.

Στη διάρκεια του γεύματος ο οικοδεσπότης συνήθως είναι ξαπλωμένος σε ανάκλιντρο ένα είδος κρεβατιού ενώ η γυναίκα του κάθεται σε σκαμνί. Τα παιδιά κάθονται ανάλογα με την ηλικία τους και τις συνήθειες της οικογένειας. Όμως σε ένα τραπέζι με καλεσμένους τα μέλη της οικογένειας δεν παρουσιάζονται. Παίρνουν μέρος μόνο οι άντρες, γιατί η συζήτηση θα είναι φιλοσοφική, επομένως ακατανόητη για τις γυναίκες. Για τους Αθηναίους ήταν αδύνατο να φάνε μόνοι. Ο Πλούταρχος λέει ότι το να φάει κανείς μόνος του τον κάνει να μοιάζει με ζώο που γεμίζει το στομάχι του. Γι' αυτό εκτός από το να προσκαλούν τους φίλους τους, υπήρχαν διάφοροι τρόποι για να φάνε με συντροφιά. Όπως όταν οργάνωναν συμπόσια στα οποία πλήρωναν όλοι εξίσου ή ανάλογα με τις δυνατότητές τους. Αυτά τα συμπόσια γίνονταν σε νοικιασμένες αίθουσες, ή στο σπίτι μιας εταίρας. Ο καθένας έφερνε το φαγητό του στο καλάθι. Τα φαγητά δεν ήταν υπερβολικά. Σε μια κωμωδία λέγεται ότι ένα τραπέζι στην Αθήνα είναι πολύ ωραίο στην εμφάνιση, μα δεν χορταίνει ένα πεινασμένο στομάχι. Το κλασικό ιδανικό της Αθήνας ήταν το φαγητό να προσφέρεται ωραία αλλά να μην είναι πολύ. Να είναι τόσο όσο χρειάζεται για να καταπραΰνει μια κανονική πείνα, γιατί το κύριο δεν ήταν το φαγητό αλλά η συντροφιά των ανθρώπων και οι συζητήσεις.

Όπως βλέπουμε η ώρα του φαγητού στην αρχαία Αθήνα είναι ώρα πραγματικής απόλαυσης υλικής αλλά και πνευματικής.

Ο Αθηναίος την ώρα του φαγητού σκέπτεται και φιλοσοφεί…

Φουντά Μαριάννα

Το «προ – Άριστον» και «Άριστον»

Ο μεγάλος σε ηλικία Αθηναίος, πριν βγει από το σπίτι του με το πρώτο φως της αυγής, έτρωγε κάτι απλό το «ακράτισμα» που ήταν συνήθως λίγο κριθαρένιο ψωμί βουτηγμένο σε νερωμένο κρασί, που λεγόταν «κεκραμένος οίνος». Μερικές φορές στο πρώτο αυτό γεύμα πρόσθεταν ελιές και σύκα. Πιο συχνά, όμως, το πρωινό ήταν απλά μια κούπα από «κυκλώνα» δηλαδή ένα ρόφημα από βρασμένο κριθάρι αρωματισμένο με μέντα ή θυμάρι, για το οποίο οι αρχαίοι πίστευαν ότι έχει θεραπευτικές ιδιότητες. Οι γυναίκες και τα παιδιά έπιναν νερό ζεστό με μέλι ή γάλα με μέλι. Ακόμη έφτιαχναν διάφορα ζεστά ροφήματα με μέντα, ρίγανη και διάφορα άλλα φυτά τα οποία είναι πολύ υγιεινά. Κατά τη διάρκεια της μέρας έπαιρναν ακόμη τρία γεύματα: το προ – Άριστον (δεκατιανόν), το Άριστον (μεσημεριανό) και το δείπνο. Το δείπνο το έπαιρναν όταν νύχτωνε. Ήταν πλούσιο και μερικές φορές τελείωνε με τραγήματα, δηλαδή με (επιδόρπιο), φρούτα φρέσκα ή ξηρά και καρπούς, κυρίως σύκα, καρύδια, σταφύλια ή γλυκά με μέλι.

Μάριος Βενιζελάκος & Πέτρος Ολένικ

«Δεν υπήρχαν……..κουζίνες»

Τα φαγητά τα μαγείρευαν οι γυναίκες με τη βοήθεια των δούλων σε ειδικούς χώρους αποκλειστικά στις αυλές και στον κήπο. Πουθενά στα κείμενα που σώθηκαν δεν αναφέρεται αντίστοιχος χώρος με τη σημερινή κουζίνα. Οι πρώτοι επαγγελματίες μάγειροι όπως και ζαχαροπλάστες εμφανίζονται κατά τον 4ο αιώνα π.Χ. Όμως ο μάγειρας που απέκτησε τη μεγαλύτερη φήμη και ονομάστηκε «δειπνολόγος» ήταν ο Αρχέστρατος από τη Γέλα της Κάτω Ιταλίας. Οι μάγειροι συχνά περνούσαν έξω από τα πλούσια σπίτια διαλαλώντας την τέχνη τους έτοιμοι να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Ταβέρνες και εστιατόρια δεν αναφέρονται ιδιαίτερα, ιδίως στην κλασική εποχή. Όμως μετά τους χρόνους του Μεγάλου Αλεξάνδρου οι πόλεις άρχισαν να αποκτούν στέκια και οι πολίτες δε συγκεντρώνονταν πια αποκλειστικά στην αγορά. Η λέξη «εστιατόρια» δεν είχε στην αρχαιότητα τη σημερινή της σημασία. Επρόκειτο για ένα δωμάτιο κοντά στο Βωμό όπου έτρωγαν όσοι είχαν τελέσει τη θυσία. Ακολουθεί μια ιστορία για το μάγειρα Χυτρίωνα.

Στράτης Κωνσταντάκης

«Το εδεσματολόγιο του Χυτρίωνα»

Παλιά στην Αρχαία Αθήνα ζούσε ο Χυτρίωνας. Ήταν σπουδαίος μάγειρας και είχε ένα μαγειρείο. Όλα άρχισαν μια μέρα που του έφεραν έναν δούλο, τον Λάβρακα. Ο Χυτρίωνας δεν ήθελε να δεχτεί ότι κάποιος θα τον βοηθήσει στην κουζίνα, γιατί τριάντα χρόνια δούλευε μόνος του.

Τον αντιπάθησε αμέσως τον Λάβρακα. Άρχισε να του στήνει παγίδες για να μην μάθει τις συνταγές του. Όταν μαγείρευε του ζητούσε διάφορα καρυκεύματα και έκανε ότι τα έριχνε στο φαγητό λέγοντας στο Λάβρακα: «Το μυστικό στις φακές είναι το κάρδαμο». Αυτός κουνούσε το κεφάλι και έλεγε: «θα το θυμάμαι αφεντικό». Άλλες φορές τον έστελνε στην αγορά για να φέρει προϊόντα εκτός εποχής. Έτσι αυτός έβρισκε χρόνο να μαγειρεύει μόνος του. Γκρίνιαζε συνέχεια. Ώσπου ήρθε η ημέρα που το μετάνιωσε. Ο Χυτρίωνας άρχισε να ξεχνάει συχνά τα καρυκεύματα που έβαζε στο φαγητό. Μια μέρα ένας βουλευτής του είπε ότι θα έρθουν Κορίνθιοι πρεσβευτές καλοφαγάδες να δειπνήσουν όλοι μαζί. Αμέσως άρχισε να σχεδιάζει το εδεσματολόγιο που μέσα είχε πολλά φαγητά. Μέσα σ' αυτά ήταν και η χορτόπιτα. Η χορτόπιτα ακούγεται εύκολο φαγητό αλλά δεν είναι. Ο Χυτρίωνας έβαλε μέσα στη χορτόπιτα λίγη ποσότητα κύμινο πολλές φορές γιατί ξεχνούσε ότι είχε βάλει. Βλέποντας τον ο Λαύραξ απόρησε: «Γιατί το αφεντικό βάζει τόσες πολλές φορές κύμινο στο φαγητό;». όταν έβαλε ο Χυτρίωνας το φαγητό μέσα στο φούρνο ο Λαύραξ, τη δοκίμασε κρυφά και τότε βεβαιώθηκε ότι είχε γίνει λάθος, γιατί η πίτα δεν τρωγόταν. Ήταν για πέταμα. Τότε αποφάσισε να βοηθήσει. Όταν βγήκε η πίτα από το φούρνο και την πήρε ο Λαύραξ να την σερβίρει γλίστρησε επίτηδες και την έριξε κάτω για να μην φάνε οι πρεσβευτές την χορτόπιτα. Τότε ο Χυτρίωνας νευριασμένος πήγε να τον δείρει. Ο Λαύραξ πρόλαβε και κρύφθηκε και τότε είπε στο αφεντικό του: «Αφεντικό η χορτόπιτα δεν τρώγεται, μη με δείρεις έχει πολύ κύμινο. Να, πάρε ένα κομμάτι να δοκιμάσεις κι εσύ». Ο Χυτρίωνας ζήτησε συγνώμη και παραδέχτηκε ότι είχε κάνει λάθος. Επίσης είπε ευχαριστώ γιατί αν το σερβίριζε θα καταστρεφόταν το δείπνο.

Σταματίνα Μικέ

«Δείπνο στο σπίτι του Περικλή»

Είμαστε στον 5ο αιώνα π.Χ., στον χρυσό αιώνα του Περικλή. Ο Περικλής με έχει καλέσει στο σπίτι του μαζί με κάποιους άλλους Αθηναίους για δείπνο. Πηγαίνω στο σπίτι του. Βγάζω τα παπούτσια μου και οι δούλοι του μου πλένουν τα πόδια. Ύστερα περνάω στην αίθουσα. Εκεί υπάρχουν και άλλοι καλεσμένοι. Αφού καθίσουμε στις θέσεις μας οι υπηρέτες φέρνουν την υδροχόη και την λεκάνη για να πλύνουμε τα χέρια μας, κάτι που είναι απαραίτητο αφού τα πιο πολλά φαγητά τρώγονται με τα χέρια. Το δείπνο αρχίζει. Οι δούλοι μας φέρνουν το πρόπωμα. Είναι μια κούπα κρασί αρωματισμένο και νερωμένο. Το πίνουμε ο ένας μετά τον άλλο πριν ξεκινήσουμε να τρώμε. Στο πρώτο μέρος, μας σερβίρουν χορταστικά φαγητά, ψάρια και πουλερικά που είναι με μια σάλτσα φτιαγμένη από ελαιόλαδο, ξύδι και μέλι. Μας φέρνουν και ψωμί. Με την ψίχα του σκουπίζουμε τα χέρια μας γιατί δεν υπάρχουν πετσέτες στο τραπέζι. Μόλις τελειώσουμε, οι δούλοι μας φέρνουν πάλι νερό για να ξαναπλήνουμε τα χέρια μας. Έπειτα παίρνουν τα κόκαλα και τα αποφάγια. Το δείπνο δεν έχει ακόμα τελειώσει. Σε λίγο φτάνουν και άλλα τραπέζια φορτωμένα με κρασί και επιδόρπια. Τα επιδόρπια είναι νωποί και ξηροί καρποί, αλατισμένα αμύγδαλα, τυρί, κρεμμύδια, σκόρδα, μπιζέλια, βραστοί βολβοί, ραπάνια και πίτες γλυκές ή αλμυρές. Οι πίτες έχουν φτιαχτεί από μέλι, λάδι και τυρί, και είναι πάρα πολύ καλές. Έπειτα αρχίζουμε να λέμε αινίγματα. Όποιος δεν ξέρει να απαντήσει πρέπει να πιει ένα κύπελλο κρασί. Έτσι όταν έρχεται η σειρά μου δεν ξέρω να απαντήσω και πίνω και γω ένα κύπελλο κρασί. Η ώρα έχει περάσει και γω πρέπει να φύγω. Χαιρετάω τον Περικλή και του λέω ότι όλα ήταν υπέροχα. Πέρασα ένα πολύ ωραίο βράδυ και έφαγα και καλά.

Παναγιώτης Λιναρδάκης

Ποτέ «άκρατος» Πάντα «κεκραμένος» οίνος.

Η αγάπη των αρχαίων Αθηναίων για το κρασί ήταν μεγάλη. Πριν από το δείπνο, ή το γεύμα, ανακάτευαν το κρασί με νερό σ' ένα μεγάλο αγγείο, τον κρατήρα. Οι δούλοι, έπαιρναν το κρασί από τον κρατήρα με μακριές κουτάλες, πήλινες, ξύλινες ή μεταλλικές και γέμιζαν τα ποτήρια των καλεσμένων στο τραπέζι. Λέγεται, ότι το κύπελλο που έριχναν το κρασί είχε μεγάλη σημασία για τη γεύση του κρασιού.

Το κρασί δεν το έπιναν όπως εμείς σήμερα αλλά το έπιναν νερωμένο «κεκραμένος οίνος». Έδιναν μεγάλη σημασία στην αναλογία του νερού με το κρασί. Η αναλογία ήταν τρία μέρη νερό και δύο κρασί. Το νερό ανάλογα με την εποχή ήταν χλιαρό ή κρύο. Συχνά έβαζαν και μέσα στα κρασιά τους διάφορα αρώματα, όπως θυμάρι, μέντα, γλυκάνισο, μυρτιά ακόμη και μέλι, αλλά ποτέ ρετσίνι.

Μερικές φορές έριχναν μέσα και παγάκια, που τα έφερναν από τα βουνά και τα διατηρούσανε μέσα σε άχυρα.

Βέβαια, το παγωμένο κρασί ήταν μια πολυτέλεια.

Χρέη ψυγείου εκτελούσανε τότε τα δροσερά πηγάδια. Με σχοινιά κατέβαζαν μέσα στα πηγάδια τους κρατήρες και τους άφηναν εκεί για να έχουν πάντα δροσερό νερό και κρασί.

Τα πλούσια σπίτια φρόντιζαν να έχουν ειδικούς κάδους (ψυκτήρες) όπου έβαζαν και χιόνι για να παγώνει, όχι μόνο το κρασί αλλά και το νερό. Το κρασί το έφτιαχναν με διαφορετικούς τρόπους, από τους σημερινούς, γεγονός που δείχνει πόσο εξελίχθηκε με τα χρόνια η παρασκευή του κρασιού. Ο τρύγος λοιπόν γινόταν με συνοδεία αυλού που ρύθμιζε τις κινήσεις και ήταν, όπως άλλωστε και σήμερα ένα πολυήμερο πανηγύρι. Τα σταφύλια τα έβαζαν σε μέρος που να τα βλέπει καλά ο ήλιος, για να φύγει το νερό που είχαν μέσα τους. Ύστερα τα πατούσαν, πάλι με χορούς και τραγούδια, κι άφηναν το μούστο να βράζει πέντε μέρες, μέσα σ' ένα μεγάλο πιθάρι. Μετά μάζευαν το γλυκό υγρό, και αποθήκευαν το μούστο σε πιθάρια που, πολλές φορές, τα έβαζαν μέσα στη γη. Τα σκέπαζαν και περίμεναν να μπει για καλά ο χειμώνας, για να τα' ανοίξουν. Αρκετοί πάντως είχαν την υπομονή να περιμένουν μέχρι την άνοιξη, οπότε το κρασί ψηνόταν καλύτερα. Οι Αθηναίοι άνοιγαν τα πιθάρια τους την πρώτη μέρα των Ανθεστηρίων όπου κάθε νοικοκύρης έκανε σπονδή στο Διόνυσο, το θεό του κρασιού.

Παναγιώτης Τραϊφόρος & Κων/νος Μαρινάκος

«Η καρδιά της Αθήνας»

Η αγορά ήταν στην Αρχαία Αθήνα το κέντρο της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Αν η Ακρόπολη ήταν το πρόσωπο της πόλης, η Αγορά ήταν η καρδιά της!

Γύρω από την αγορά υπήρχαν πολλά εργαστήρια και μαγαζιά. Μέσα στην αγορά υπήρχαν πολλοί πάγκοι μικροπωλητών, χωρισμένοι κατά ομάδες. Αλλού ήταν τα ψαράδικα, αλλού τα τυριά, αλλού τα αγγεία και τα' αρώματα. Υπήρχαν πολλοί κουρείς, ιχθυοπώλες, σιδηρουργοί και υποδηματοποιοί. Υπήρχαν μαγαζιά που πουλούσαν πέπλα και υφάσματα για τις Αθηναίες καθώς και κοσμήματα. Στην αρχαία αγορά της Αθήνας μπορούσες να βρεις τα πάντα αλλά να ακούσεις και τα πάντα. Στην αγορά κάθε μέρα κυκλοφορούσαν όλα τα νέα μαζί με τα

Με φόντο το Λακωνικό κόλπο

προϊόντα. Στην αγορά παρουσιάστηκε μια μέρα ο Αλκιβιάδης να τριγυρνά με το σκύλο του. Του είχε κόψει την ουρά και το δύστυχο ζώο αιμορραγούσε. Όταν τον ρώτησαν όλοι τι συμβαίνει απάντησε: «Δεν ασχολούνται οι Αθηναίοι πια μαζί μου και έπρεπε κάτι να σκεφθώ για να αρχίσουν να συζητούν για μένα». Άλλη μια μέρα ο Διογένης περπατούσε στην αγορά με το φανάρι του κι όταν τον ρώτησαν τι κάνει μέρα - μεσημέρι με το φανάρι απάντησε: «ψάχνω να βρω έναν άνθρωπο. Όλοι εσείς δεν είσαστε άνθρωποι, είσαστε… δίποδα ζώα». Όπως βλέπουμε πραγματικά η καρδιά της αρχαίας Αθήνας ήταν η αγορά.

Σταθάκου Τζένη

Κουρείς

Οι κουρείς ήταν πολύ φλύαροι. Κάποτε ο βασιλιάς της Σπάρτης Αρχέλαος που βρέθηκε στην Αγορά και πήγε να κουρευτεί, ρωτήθηκε από τον κουρέα: «Πώς να σε κουρέψω;». Ο Αρχέλαος απάντησε: «Σιωπηρά!».

Στα κουρεία οι Αρχ. Αθηναίοι μαζεύονταν όχι μόνο για να κουρευτούν αλλά και για να δουν τους φίλους τους και να συζητήσουν τα σημαντικά και ασήμαντα θέματα που τους απασχολούσαν.

Οι Αθηναίοι φρόντιζαν τα μαλλιά τους που τα είχανε συχνά μακριά και τα έβαφαν αν ήταν λευκά! Δεν άφηναν ποτέ μουστάκι χωρίς γένια.

Τα κουρεία στην Αρχ. Αθήνα λειτουργούσαν και ως ένα είδος «φαρμακείου» αφού είχαν βδέλλες κι όποιος δεν ένιωθε καλά, πήγαινε στα κουρεία για να του ρουφήξουν οι βδέλλες την αρρώστια.

Βαρβιτσιώτης Γιώργος

«Σπίτι χωρίς Γιάννη, προκοπή δεν κάνει»

Μέσα από τα μαθήματά μας γνωρίσαμε πολλά γνωμικά και παροιμίες και μάθαμε να αντλούμε γνώσεις από τις σοφές κουβέντες του λαού μας. Μας διασκέδασαν, μας δίδαξαν, έδωσαν χαρά και ζωντάνια στις διδασκαλίες μας και μας οδήγησαν σε πρωτότυπες και πολύ ενδιαφέρουσες εργασίες.
Αs σταθούμε σε μια παροιμία «Σπίτι χωρίς Γιάννη προκοπή δεν κάνει» που έδωσε το έναυσμα για να γνωρίσουμε μερικούς σπουδαίους Γιάννηδες.

"Χαρούμενες δραστηριότητες"

Ιωάννης Χρυσόστομος: Είναι ένας από τους 3 ιεράρχες προστάτης των γραμμάτων, των σχολείων και των μαθητών. Γεννήθηκε στην Αντιόχεια της Συρίας από γονείς ευκατάστατους που φρόντισαν για την μόρφωσή του. Ο πατέρας του ήταν ο στρατηγός Σεκούνδος, και η μητέρα του η Ανθούσα μια ευσεβής κυρία. Έγινε ιερέας. Ήταν πολύ μορφωμένος και μιλούσε πάρα πολύ ωραία για αυτό και ονομάστηκε Χρυσόστομος. Έγινε πατριάρχης στην Κωνσταντινούπολη. Εξορίστηκε πολλές φορές από τους άρχοντες γιατί τους μιλούσε αυστηρά για την αμαρτωλή ζωή τους.
Η εκκλησία μας τον τιμά μαζί με τον Βασίλειο το Μέγα και το Γρηγόριο το Ναζιανζινό στις 30 Ιανουαρίου. Η μέρα αυτή καθιερώθηκε μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας από τον Τουρκικό ζυγό. Το Πανεπιστήμιο των Αθηνών καθιέρωσε τη γιορτή αυτή από το 1842 σαν γιορτή των εκπαιδευτικών, των Σχολείων και όλων των μαθητών.

Στάθης Βλάχος

Γιάννης Μακρυγιάννης
Ένας από τους ήρωες που γνωρίσαμε φέτος είναι ο Ιωάννης Μακρυγιάννης. Ήταν πολεμιστής, πολιτικός, στρατηγός και ήρωας της Ελληνικής Επανάστασης του 1821. Μετά το θάνατο του πατέρα του, ο γραμματέας του Αλή Πασά τον προσέλαβε και τον μεγάλωσε. Ασχολήθηκε με το εμπόριο και απέκτησε μεγάλη περιουσία. Το 1820 μυήθηκε στη Φιλική Εταιρεία και πήγε στην Πάτρα για να βοηθήσει στην Επανάσταση.
Αγωνίσθηκε με θάρρος στην Πελοπόννησο και τη Στερεά Ελλάδα. Τραυματίσθηκε πολλές φορές. Μάλιστα μία φορά στην Ακρόπολη σε μία μέρα τραυματίσθηκε τρεις φορές καθώς προσπαθούσε να σώσει έναν συμπολεμιστή του. Ήταν πολύ έξυπνος και έκανε πολλά τεχνάσματα ώστε να εξαπατήσει τον εχθρό του. Ήταν πατριώτης και φρόντιζε να είναι όλοι ενωμένοι. Ήταν δίκαιος και είχε καλές σχέσεις με όλους.
Μετά την επανάσταση άρχισε να γράφει τα Απομνημονεύματά του, τα οποία σήμερα αποτελούν σημαντικό έργο γιατί είναι η μόνη πηγή της ιστορίας από την οποία μαθαίνουμε για τα γεγονότα του 1821. Τον καταδίκασαν σε θάνατο το 1854 γιατί πίστευαν ότι σχεδίαζε να δολοφονήσει τον Όθωνα. Ελευθερώθηκε το 1854. Τότε τον ονόμασαν αρχιστράτηγο. Σήμερα τον δοξάζουμε όλοι μας.

Γαβριήλ Γεωργιέφ

«Ιωάννης Καποδίστριας»
Ο Κόμης Ιωάννης Καποδίστριας είναι ο 1ος κυβερνήτης της Ελλάδος. Γεννήθηκε στην Κέρκυρα το 1776 και πέθανε στο Ναύπλιο το 1831 δολοφονημένος την ώρα που πήγαινε στην εκκλησία. Ήταν γιατρός αλλά έγινε διπλωμάτης και πολιτικός της Ρωσικής Αυτοκρατορίας.
Αργότερα η Εθνική συνέλευση της Τροιζήνας με πρωτοβουλία του Κολοκοτρώνη τον επέλεξε Πρώτο Κυβερνήτη της Ελλάδος, θέση από την οποία ήρθε σε τριβή με τους Τοπικούς αξιωματούχους, με αποτέλεσμα να δολοφονηθεί από τους Μαυρομιχαλαίους το 1831. Σήμερα λένε ότι δολοφονήθηκε από τις ξένες δυνάμεις και όχι από χέρι Ελληνικό.
Σαν κυβερνήτης έκανε σοφούς νόμους. Αντιμετώπισε την πειρατεία, τους ανύπαρκτους θεσμούς και την κακή οικονομική κατάσταση της χώρας. Αυτός έκανε γνωστή την καλλιέργεια της πατάτας στην Ελλάδα. Δημιούργησε Γαλλικό τυπογραφείο στην Αίγινα.
Ο Καποδίστριας ίδρυσε νομοθετικό σώμα με 27 μέλη και έκανε τους πρώτους νόμους σε ένα κράτος που ήταν σκλαβωμένο για 400 χρόνια.
Στην Τίρυνθα ίδρυσε γεωργική σχολή. Στον Πόρο εκκλησιαστική σχολή και νηπιαγωγεία. Στο Ναύπλιο έδωσε στους νησιώτες δάνειο για να αγοράσουν νέα πλοία.
Την 1η Ιανουαρίου 1829 κυκλοφόρησε ο Φοίνικας, το πρώτο νόμισμα του σύγχρονου ελληνικού κράτους. Ήταν σπουδαίος Κυβερνήτης και αν ζούσε λίγο ακόμη σίγουρα η Ελλάδα θα οργανωνόταν πολύ καλύτερα.

Γιώργος Μπελίτσος

2. Γιάννης Ρίτσος: Ο Γιάννης Ρίτσος γεννήθηκε στη Μονεμβάσια το 1909. Πέθανε στην Αθήνα το 1990. Ήταν από πλούσια οικογένεια και όταν ήταν μικρός είχα δασκάλους και παιδαγωγούς στο σπίτι του που του μάθαιναν πιάνο, Γερμανικά και Γαλλικά. Ο πατέρας του όμως έχασε όλη του την περιουσία και σε ηλικία περίπου 10 ετών η οικογένεια βρέθηκε σε μεγάλη φτώχια. Πέρασε πολύ δύσκολα χρόνια. Αρρώστησε και νοσηλεύτηκε στο νοσοκομείο «Σωτηρία» στη θέση των απόρων. Εκεί άρχισε να γράφει ποιήματα. Έγραψε πολλές ποιητικές συλλογές, πεζογραφήματα, 4 θεατρικά έργα. Τιμήθηκε με πολλά λογοτεχνικά βραβεία και στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Πολλά ποιήματά του έχουν μελοποιηθεί και τραγουδιώνται πολύ ευχάριστα. Λένε ότι περιγράφει τόσο ωραίες εικόνες στα ποιήματά του που όταν τα διαβάζεις νομίζεις ότι βλέπεις πίνακες ζωγραφικής.
Ο Γιάννης Ρίτσος ασχολήθηκε και με τη ζωγραφική. Έχει ζωγραφίσει πίνακες, πιάτα, αγγεία και πέτρες. Θεωρείται από τους κορυφαίους νεότερους Έλληνες ποιητές.

Χρήστος Κουρμπέλας

Γιάννης Τσαρούχης: Την ίδια χρονιά που γεννήθηκε ο Γιάννης Ρίτσος στη Μονεμβάσια ένας άλλος Γιάννης γεννιέται στο Πειραιά το 1909. Ο Γιάννης Τσαρούχης μεγάλος ζωγράφος και σκηνοθέτης. Φοίτησε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών του Πολυτεχνείου. Ταξίδεψε στην Κωνσταντινούπολη στο Παρίσι στην Ιταλία στο Λονδίνο. Είχε πνεύμα και έλεγε φράσεις που έχουν μείνει σαν παροιμίες. Μια γνωστή φράση που έλεγε είναι η εξής: «Στην Ελλάδα είσαι ότι δηλώσεις». Το 1940 υπηρέτησε στο Μηχανικό. Μετά το τέλος του πολέμου έκανε εκθέσεις στις μεγαλύτερες πόλεις του κόσμου, στη Νέα Υόρκη, στο Λονδίνο, στη Βενετία. Παντού έκανε εντύπωση το ταλέντο του. Το 1982 συγκεντρώθηκαν οι πίνακές του σε ένα Μουσείο το οποίο σήμερα λειτουργεί σαν Ίδρυμα Τσαρούχη. Εκτός από τη ζωγραφική ασχολήθηκε και με τη θεατρική σκηνοθεσία. Στα έργα του ο Τσαρούχης εκφράζει τη χαρά και το θαύμα της ζωής.

Ηλίας Κοκκορός

Ιωάννα της Λωραίνης: Εκτός από τους Γιάννηδες στον Ελλαδικό χώρο, βρήκαμε και Ιωάννηδες και Ιωάννες που είναι διάσημοι σε όλον τον κόσμο. Η Ιωάννα της Λωραίνης είναι η παρθένος της Ορλεάνης η Jeanne d' Arc. Είναι η γνωστή Γαλλίδα ηρωίδα, επικεφαλής των Γαλλικών στρατευμάτων στον Εκατονταετή πόλεμο κατά των Άγγλων. Όταν ήταν 13 ετών είδε το πρώτο της όραμα στον κήπο του πατρικού της σπιτιού. Την κάλεσε ο αρχάγγελος Μιχαήλ, η Αγία Μαργαρίτα και η Αγία Αικατερίνη να πάει να ελευθερώσει τη Γαλλία από τους Άγγλους. Παρά τις διαμαρτυρίες του πατέρα της η Ιωάννα μια απλή αμόρφωτη χωριατοπούλα ξεκίνησε για να συναντήσει το βασιλιά. Παντού την άκουγαν με αδιαφορία. Αυτή όμως επέμενε. Ο Θεός της έδωσε φώτιση και μίλησε τόσο ωραία στο βασιλιά όταν παρουσιάστηκε ώστε αυτός διέταξε να της δώσουν ένα στρατιωτικό τμήμα. Απεδείχθη ο καλύτερος στρατηγός. Απελευθέρωσε την Ορλεάνη και έκανε τους Άγγλους να παραδοθούν. Διέλυσε πραγματικά τον Αγγλικό στρατό. Σε μια μάχη κοντά στην Κομπιένη τραυματίστηκε και πιάστηκε αιχμάλωτη από τους Βουργουνδούς. Αυτοί την πούλησαν στους Άγγλους. Οι Άγγλοι την καταδίκασαν σε θάνατο να καεί στη φωτιά στη μέση της πλατείας. Ήταν τότε 19 ετών. Εντύπωση έκανε σε όλους η ηρεμία της. Προσευχόταν μέχρι την τελευταία της στιγμή. Πολλοί Άγγλοι στρατιώτες που παρακολουθούσαν το τέλος της φώναζαν «καθήκαμε, κάψαμε μιαν αγία…..». Το 1920 η Καθολική εκκλησία την ανακήρυξε Αγία. Ήταν μια απλοϊκή κοπέλα του λαού. Στη στρατηγική όμως του πολέμου ήταν ο καλύτερο στρατηγός όλων των εποχών……

Τάκης Δημητρόπουλος & Μανταλίνα Τλιε

5. Τζον Λένον: Ένας άλλος διάσημος «Γιάννης» είναι ο Τζόν Λένον μουσικός από την Βρετανία ιδρυτικό μέλος του συγκροτήματος των Beatles. Από μικρός αγαπούσε τη μουσική. Άκουγε τον Έλβις Πρίσλεϋ, τον Τσαν Μπέρι και τον Λιτλ Ρίτσαρντ. Αργότερα έφτιαξε το δικό του συγκρότημα – σταθμό στην ιστορία της μουσικής. Ήταν συνθέτης, τραγουδιστής και κιθαριστής. Το συγκρότημα ήταν από τα καλύτερα στη δεκαετία 1960-70. Ξεκίνησε από την επαρχία και έγινε πολύ γνωστό και αγαπητό σε όλο τον κόσμο. Είχε βγάλει πολλά τραγούδια που μιλούσαν για την κοινωνία θαυμασμού που την ονόμασαν beatlemania. Παρότι το συγκρότημα διαλύθηκε ο ίδιος συνέχισε την πορεία τους ως τραγουδιστής.

Χρήστος Ασημακόπουλος

7. Τζόαν Ρόουλινγκ: Ένας από τους αγαπημένους μου ήρωες είναι ο Χάρι Πότερ. Βέβαια ποιο παιδί δεν έχει διαβάσει το βιβλίο του ή δεν έχει δει τις ταινίες του; Η Τζόαν Ρόουλινγκ είναι από την Αγγλία και έχει γράψει όλα τα βιβλία του. Έχει κερδίσει πολλά βραβεία, αλλά και πολλά χρήματα. Τα βιβλία του Χάρι Πότερ τα έχουν διαβάσει παιδιά από όλον τον κόσμο. Έχουν μεταφρασεί σε 67 γλώσσες και έχουν τυπωθεί πάνω από 400 εκατομμύρια αντίτυπα σε όλο τον κόσμο. Είναι η 12η πλούσια γυναίκα της Αγγλίας και σε όλους τους πλούσιους του κόσμου, έχει την 144η θέση. Είναι πολύ έξυπνη γυναίκα και έχει κάνει όλα τα παιδιά να διαβάζουν τον φανταστικό Χαρι Πότερ. Στην αρχή δεν έλεγε το όνομά της, γιατί φοβότανε ότι τα αγόρια δε θα διάβαζαν ποτέ ένα βιβλίο φαντασίας από γυναίκα συγγραφέα. Έτσι χρησιμοποιούσε το αρχικό Κ. Όταν έγινε τόσο γνωστή και πούλησε πολλά βιβλία όλοι μάθαμε ότι πίσω από τον φανταστικό ήρωα κρυβόταν μια γυναίκα, μία από τις πιο πλούσιες του κόσμου, η Ιωάννα Ρόουλινγκ.

Παναγιώτα Ολένικ

Το τμήμα bebe φτιάχνει… κουλουράκια

Μικρές… αθλήτριες

"Ζούμε τα όνειρά μας" στο Σχολείο μας

Στις εκδρομές μας περνάμε πάντα αξέχαστα

Η λίμνη με το σπιτάκι του μυλωνά είναι η αγαπημένη γωνιά των μαθητών του σχολείου

«Σπουδαιότεροι πίνακες Ζωγραφικής»

Η τέχνη με την ευρύτερη έννοια είναι η έκφραση της ανθρώπινης δημιουργικότητας και φαντασίας, η οποία βασίζεται στην εμπειρία και στο ταλέντο. Οι πιο σημαντικοί Έλληνες και ξένοι ζωγράφοι αναφέρονται μέσα από τις εργασίες των μαθητών της Ε΄ τάξης που έκαναν το δικό τους ταξίδι στον κόσμο της εικαστικής τέχνης.

Ε΄ τάξη

Λεονάρντο Ντα Βίντσι - «Τζοκόντα»

Ο Λεονάρντο Ντα Βίντσι κατά την παραμονή του στην Φλωρεντία μεταξύ 1500 – 1506 δέχθηκε μια παραγγελία να ζωγραφίσει ένα πορτρέτο. Ήταν αυτό της «Μόνα Λίζα». Η Μόνα Λίζα είναι υπαρκτό πρόσωπο, η γυναίκα του Φρατζάσκο ντελ Τζιοκόντο. Ο πλούσιος αυτός ζήτησε από τον Ντα Βίντσι να ζωγραφίσει τη γυναίκα του. έτσι δημιουργήθηκε απ΄ τον Λεονάρντο η πασίγνωστη σημερινή Τζοκόντα, μία ελαιογραφία σε μουσαμά. Αυτός ο πίνακας από τότε έχει δημιουργήσει πολλά σχόλια θετικά και αρνητικά. Τον αντέγραψαν πολλές φορές και είναι ο πιο διάσημος στον κόσμο. Για το Λεονάρντο Ντα Βίντσι συμβολίζει την ιδανική γυναίκα, γλυκιά, αινιγματική, όμορφη και απόμακρη. Για τον κόσμο αποτέλεσε αντικείμενο θαυμασμού και απορίας. Δημιουργήθηκαν πολλοί μύθοι, ένας εκ των οποίων λέει ότι η Τζοκόντα απεικονίζει την θηλυκή πλευρά του Λεονάρντο Ντα Βίντσι. Άλλος μύθος λέει ότι η Τζοκόντα περίμενε μωρό γι΄ αυτό έχει αυτό το μειδίαμα. Ο πίνακας εκτίθεται στο μουσείο του Λούβρου στο Παρίσι σε μία αίθουσα μόνον αυτός ο πίνακας. Ο Λεονάρντο άρχισε να ζωγραφίζει απ΄ το 1472. ήξερε ζωγραφική, γλυπτική και είχε τεχνικομηχανικές γνώσεις. Για 17 χρόνια δούλεψε στο Μιλάνο αλλά ολοκλήρωσε μόνο έξι έργα. Τις γνώσεις του τις μετέδιδε σε μαθητές και μαθητευόμενούς του.

Η παραξενιά του ήταν ότι έγραφε από δεξιά προς τα αριστερά. Τον υποστήριξαν σημαντικές οικογένειες, η εκκλησία, η εξουσία στην Ιταλία και στη Γαλλία, αλλά ουσιαστικά ήταν μέσα στη μοναξιά του. Στα 65 του χρόνια εγκατέλειψε την Ιταλία για πάντα. Ο Ντα Βίντσι είχε πολλές γνώσεις σε πολλούς τομείς, Είχε προοδευτικό μυαλό αλλά η εποχή του δεν ήταν προετοιμασμένη να τα δεχθεί και για αυτό θεωρήθηκε από πολλούς ακραίος. Ευτυχώς για την επιστήμη οι ιδέες του για την μηχανική, τη ζωγραφική, τη γλυπτική, αρχιτεκτονική αλλά και ανατομία καταγράφηκαν στα φημισμένα σημειωματάρια του. Το έργο του Ντα Βίντσι είναι ένας «γρίφος» που προσπαθούμε ακόμα και σήμερα να λύσουμε.

Καββούρης Δημήτρης

Μια παρέα από χαριτωμένες "ελαφίνες" σε ώρες ελεύθερων δραστηριοτήτων.

Η ταφή του Κόμη Οργκάθ – Ελ Γκρέκο

Ένα από τα σημαντικότερα αριστουργήματα του Ελ Γκρέκο είναι Η Ταφή του Κόμη Οργκάθ (1586-88). Ανάμεσα στα πρόσωπα του πίνακα τοποθετεί και πορτρέτα προσώπων της εποχής του.

Ο Δομίνικος Θεοτοκόπουλος γνωστός ως Ελ Γκρέκο είχε σε μεγάλη εκτίμηση την τέχνη του. Επεδίωκε πάντα να πληρώνεται σαν καλλιτέχνης και όχι σαν τεχνίτης.

Στην εκκλησία του Σάντο Τόμε (Άγιος Θωμάς) του Τολέδο συναντάμε τον σημαντικότερο πίνακα του Θεοτοκόπουλου την «Ταφή του κόμη Οργκάθ». Το θέμα του πίνακα συμβαίνει περίπου δυόμισι αιώνες πριν στην ίδια εκκλησία. Δύο άγιοι ανασηκώνουν το σώμα του Κόμη για να το ενταφιάσουν, ενώ ταυτόχρονα ακούγεται μια φωνή που λέει: «Αυτό το βραβείο παίρνει όποιος υπηρετεί τον θεό».

Αναθέτουν στον ζωγράφο να αποτυπώσει το θέμα όπως συνέβη σύμφωνα με την παράδοση. Δύο χρόνια χρειάστηκε ο μεγάλος καλλιτέχνης για να ζωγραφίσει τον πίνακα που θα αντιπροσώπευε την αναγνώριση του σαν παγκόσμια ιδιοφυΐα της ζωγραφικής.

Ο πίνακας χωρίζεται σε δύο επίπεδα. Στο κάτω μέρος είναι η στιγμή που οι δύο Άγιοι ανασηκώνουν το σώμα του κόμη. Είναι παρόντες στην ταφή όλες οι σημαντικές προσωπικότητες της πόλης την εποχή του Ελ Γκρέκο.

Το πρόσωπο που διακρίνουμε μετρώντας από αριστερά επτά μορφές είναι ο ίδιος ο Θεοτοκόπουλος. Είναι ακριβώς πάνω από το κεφάλι του Αγίου Στεφάνου και η μόνη μορφή που μας κοιτάζει αδιαφορώντας για το τι συμβαίνει γύρω του. Κάτω αριστερά βλέπουμε ένα μικρό παιδί ντυμένο στα μαύρα με έναν πυρσό στο δεξί του χέρι να δείχνει το σώμα του κόμη. Είναι ο Γιώργος – Μανώλης ο γιος του Ελ Γκρέκο.

Από την μέση του κρέμεται ένα άσπρο μαντήλι πάνω στο οποίο υπάρχει η υπογραφή του καλλιτέχνη και η χρονολογία που τελειώνει τον πίνακα 1586. Δεξιά στον πίνακα σε πρώτο πλάνο φαίνεται ο ιερέας που διαβάζει τις προσευχές της κηδείας. Το επάνω μέρος του πίνακα αρχίζει με ένα άγγελο που πετάει προς το ουράνιο βασίλειο μεταφέροντας μια θολή μορφή σαν νεογέννητο. Είναι η σύνδεση των δυο μερών, το επίγειο και το πνευματικό. Ψηλά φαίνεται ο Ιησούς και λίγο κάτω η Παρθένος Μαρία και ο Άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής κάνοντας νεύμα στον Άγιο Πέτρο (επάνω αριστερά) να ανοίξει τον παράδεισο για να μπει η ψυχή του κόμη.

Για αυτό το εκπληκτικό έργο ο Δομίνικος Θεοτοκόπουλος πληρώνεται το ποσό των 1.200 Δουκάτων, αρκετά σεβαστό για εκείνη την εποχή.

Δημήτρης Τσέτσεκας

Ηλιοτρόπια – Βίνσεν Βαν Γκογκ

Τα ηλιοτρόπια είναι ένας από τους πιο γνωστούς πίνακες του Βίνσεν Βαν Γκογκ. Ο πίνακας δημιουργήθηκε το 1888. η ζωγραφική είναι λάδι σε μουσαμά. Βρίσκεται στην Εθνική Πινακοθήκη του Λονδίνου.

Είναι ένας πίνακας γεμάτος ενέργεια αλλά ταυτόχρονα και θλίψη. Στην εικόνα κυριαρχεί το κίτρινο και οι αποχρώσεις του. Χρησιμοποιεί φωτεινά και μουντά χρώματα μαζί.

Ο Βαν Γκογκ επέλεξε τα ηλιοτρόπια, γιατί είναι το λουλούδι του ήλιου και της ελπίδας, αλλά όταν είναι ξηραμένα δείχνουν τη θλίψη.

θέλει να τονίσει την ελπίδα χαρά αρμονία, ευτυχία και τη ζωντάνια, αλλά ταυτόχρονα θέλει να τονίσει και την απογοήτευση, τη θλίψη και τη δυστυχία της ζωής.

Ίσως κάτι πιο βαθύ που μπορεί να κρύβει αυτός ο πίνακας είναι ο εσωτερικός κόσμος μας. τα ανάμικτα συναισθήματα που νιώθουμε μερικές φορές: τη χαρά και τη θλίψη, ή την αγάπη και το μίσος μαζί. Θα μπορούσε όλα τα ηλιοτρόπια να είναι ανθισμένα και φωτεινά ή μαραμένα και σκοτεινά αλλά χρησιμοποιεί και τις δύο μορφές τους, γιατί ίσως θέλει να δείξει πως η ζωή μας δε θα είναι πάντα γεμάτη με ευτυχία ή δυστυχία μόνον, κάποτε θα συναντήσουμε και τα δύο.

Ο Βίνσεν Βαν Γκογκ επηρεάστηκε από το κίνημα του ιμπεριονισμού που περιελάμβανε ζωντανά χρώματα συνθέσεις σε εξωτερικούς χώρους, συχνά υπό ασυνήθιστες οπτικές γωνίες και έμφαση στην αναπαράσταση του φωτός. Οι ιμπεριονιστές ζωγράφοι ήθελαν να αποτυπώνουν την άμεση εντύπωση (imoression) που προκαλεί ένα αντικείμενο ή μια καθημερινή εικόνα.

Η ζωή του Βαν Γκογκ ήταν μέσα στη φτώχια και στο τέλος μέσα στην τρέλα. Οι πίνακες του σήμερα πωλούνται σε εκατομμύρια ευρώ.

Μανώλης Κωνσταντάκης

Γκουέρνικα – Πάμπλο Πικάσο

Η Γκουέρνικα είναι ένας τεράστιος καμβάς και αποτελεί ίσως το διασημότερο έργο του Πάμπλο Πικάσο.

Ο πίνακας αυτός περιγράφει την απανθρωπιά, τη βιαιότητα και την απόγνωση του πολέμου. Ήταν παραγγελία της δημοκρατικής κυβέρνησης της Ισπανίας για μια έκθεση στο Παρίσι το 1937. Ο Πικάσο εμπνεύστηκε το έργο όταν, στις 26 Απριλίου της ίδιας χρονιάς, στα πλαίσια του Ισπανικού Εμφυλίου Πολέμου, Γερμανοί πιλότοι της αεροπορίας των εθνικιστών βομβάρδισαν την κωμόπολη Γκερνίκα της Χώρας των Βάσκων και την κατέστρεψαν ολοσχερώς.

Ο Πικάσο απέφυγε να ζωγραφίσει αεροπλάνα, βόμβες ή ερείπια. Οι δύο κυρίαρχες μορφές του έργου είναι ένας ταύρος και ένα πληγωμένο άλογο, με διαμελισμένα κορμιά και γυναίκες που ουρλιάζουν κρατώντας νεκρά μωρά. Αρχικά ο Πικάσο πειραματίστηκε με χρώμα, αλλά τελικά κατέληξε στο άσπρο – μαύρο και αποχρώσεις του γκρι, καθώς θεώρησε ότι έτσι δίνει μεγαλύτερη ένταση στο θέμα. Πολλές φορές μετακίνησε φιγούρες και μορφές πριν καταλήξει στην οριστική τους θέση.

Το 1939 ο πίνακας μεταφέρθηκε στις Η.Π.Α. στο μουσείο Μοντέρνας Τέχνης της Νέας Υόρκης για πολλά χρόνια και ο Πικάσο είχε δηλώσει πως δε θα επέστρεφε στην Ισπανία προτού αποκατασταθεί πλήρως η δημοκρατία. Το 1974 υπήρξε συμβάν βανδαλισμού του έργου με κόκκινη μπογιά. Το 1981 η Γκερνίκα επιστράφηκε στην Ισπανία και εκτέθηκε στο Μουσείο Πράδο προστατευμένη με αλεξίσφαιρο τζάμι και οπλισμένους φρουρούς, για το φόβο νέου βανδαλισμού. Από το 1992 ο πίνακας βρίσκεται στο Εθνικό Μουσείο Τέχνης «Βασίλισσα Σοφία» στη Μαδρίτη.

Γιώργος Γιαννόπουλος

Η Γέννηση της Αφροδίτης – Σάντρο Μποτιτσέλι

Η Γέννηση της Αφροδίτης είναι πίνακας ζωγραφικής του Ιταλού καλλιτέχνη της Αναγέννησης, Σάντρο Μποτιτσέλι. Φιλοτεχνήθηκε περίπου το 1485 – 1486. Σήμερα βρίσκεται στη συλλογή του μουσείου Ουφίτσι στη Φλωρεντία. Αποτελεί μια από τις αρτιότερες αισθητικά δημιουργίες του Φλωρεντίνου καλλιτέχνη.

Είναι άγνωστο σε εμάς ποιος παρήγγειλέ τον πίνακα αυτό στον Ιταλό καλλιτέχνη, Ωστόσο πιστεύεται πως φτιάχτηκε για κάποιο μέλος της οικογένειας των Μεδίκων. Ορισμένοι μελετητές υποστηρίζουν πως αποτελεί ύμνο στην αγάπη του Τζουλιάνο ντι Πιέρο των Μεδίκων για τη Σιμονέττα Κατανέο Βεσπούτσι, που ζούσε στο Πορτοβένερε (Μετάφραση: Λιμάνι της Αφροδίτης), μια παραθαλάσσια πόλη για την οποία μια τοπική παράδοση λέει πως αποτελεί το μέρος όπου γεννήθηκε η Αφροδίτη. Σημειώνεται πως ο Μποτιτσέλι αγαπούσε μυστικά και ο ίδιος την όμορφη Σιμονέττα. Πιστεύουμε πως η Σιμονέττα αποτέλεσε το μοντέλο για την Αφροδίτη στον πίνακα, αλλά και για άλλες κοπέλες σε έργα του Μποτιτσέλι.

Σύμφωνα με έναν αρχαίο ελληνικό μύθο, όταν ο Κρόνος πήρε τη βασιλεία από τον πατέρα του, τον Ουρανό, έκοψε τα γεννητικά του όργανα και τα πέταξε στη θάλασσα. Από τους αφρούς της θάλασσας, αναδύθηκε στην Κύπρο (σύμφωνα με την επικρατέστερη παράδοση) η θεά Αφροδίτη. Στον πίνακα λοιπόν, η θεά Αφροδίτη αναδύεται από το νερό μέσα σε ένα όστρακο που φυσούν ο Ζέφυρος και η Αύρα προς την ακτή της Κύπρου ή των Κυθήρων. Στην ακτή την υποδέχεται μια από τις Ώρες, θεότητες των εποχών, που της προσφέρει έναν μανδύα. Η γυμνή θεά είναι σύμβολο πνευματικής και όχι γήινης αγάπης. Οι ανατομικά ανορθόδοξες λεπτομέρειες του πίνακα συμβάλλουν στην αιθέρια ομορφιά του.

Ευγενία Σελαχόγλου

Κρυφό Σχολειό – Νικόλαος Γύζης

Το «Κρυφό Σχολειό» του Ν. Γύζη, είναι το ακριβότερο έργο που πουλήθηκε ποτέ στην Ελλάδα (κόστισε 187,000,000 δρχ).

Είναι μια ελαιογραφία σε μουσαμά στην Συλλογή του Π. Εμφιετζόγλου.

Ο όρος κρυφό σχολειό αναφέρεται σε ανεπίσημα ελληνικά διδασκαλεία, τα οποία λειτουργούσαν κρυφά τα βράδια στα Μοναστήρια και υπό καθεστώς απαγόρευσης κατά τη διάρκεια της Τουρκικής σκλαβιάς.

Ο πίνακας του Νικολάου Γύζη, που είναι σήμερα γνωστός ως Το Κρυφό Σχολειό, εκτέθηκε για πρώτη φορά στην Αθήνα το 1888 με τίτλο «Ελληνικόν Σχολείον εν Καιρώ δουλείας». Το 1899 ο Ιωάννης Πολέμης, εμπνευσμένος, όπως δήλωνε ο ίδιος από τον πίνακα του Γύζη, έγραψε και δημοσίευσε το πασίγνωστο ποίημα του «Το κρυφό Σχολειό». Το ποίημα αυτό απέκτησε γρήγορα μεγάλη δημοτικότητα και έτσι αντικαταστάθηκε και ο τίτλος του έργου του Γύζη και ονομάστηκε «Κρυφό Σχολειό».

Η σκηνή είναι πραγματικά συγκλονιστική. Στο φως του καντηλιού ο παπάς δάσκαλος με σκελετωμένο χέρι δείχνει στα Ελληνόπουλα τα κείμενα των εκκλησιαστικών βιβλίων. Τα παιδιά παρακολουθούν παρά την κούρασή τους με κατάνυξη.

Έτσι σώθηκαν η θρησκείας μας, η γλώσσα μας, οι ηθικές αξίες μας. Αυτόν τον πίνακα πρέπει να δει κάθε ελληνόπουλο για να εκτιμήσει όσα του προσφέρονται σήμερα…

Κουρμπέλας Δημήτρης

Στα χρώματα του ουράνιου τόξου

Εικόνες μέσα από … όνειρο στο πάρκο του Σχολείου μας

"Η ομάδα… Ζήτα του Νηπιαγωγείου μας"

Οι μικροί οικολόγοι καλλιεργούν ντομάτες στον κήπο του Σχολείου μας. Κάθε ομάδα έχει το δικό της κηπάκι…

Στο μουσείο του ιππικού ομίλου μαθαίνουμε πολλά και ενδιαφέροντα

Στα βυζαντινά χρόνια

Εισαγωγικό Σημείωμα

Η εποχή του Βυζαντίου αποτελεί μια μακρόχρονη περίοδο δεκαέξι αιώνων περίπου. Τα παιδιά της Ε' τάξης μας πληροφορούν και μας ταξιδεύουν στη ζωή, στα έργα και στον πολιτισμό των ανθρώπων που έζησαν κατά τη διάρκεια αυτών των αιώνων μέσα στην τεράστια Βυζαντινή αυτοκρατορία. Ευχόμαστε το ιστορικό αυτό ταξίδι να αποτελέσει έναν ευχάριστο και γοητευτικό περίπατο.

Επίσκεψη στο άσυλο των ανιάτων Σπάρτη

«Αθλητισμός στο Βυζάντιο»

Παλαιότερα επικρατούσε η άποψη ότι είναι δύσκολο να αναζητήσουμε στο Βυζάντιο γυμνικούς αγώνες, και μάλιστα επίσημους καθώς και γυμναστήρια και παλαίστρες. Κάποιοι ερευνητές πιστεύουν ότι το 393 μ.Χ. ο Θεοδόσιος ο Α' απαγόρευσε τη διεξαγωγή των Ολυμπιακών αγώνων. Μετά από αυτό το έτος δεν γίνεται λόγος περί γυμνικών αγώνων και γυμναστηρίων στη Βυζαντινή Αυτοκρατορία. Κύριος λόγος αυτής της κατάστασης είναι η αντίδραση της Εκκλησίας για όσα συνέβαιναν στα γυμναστήρια και τις παλαίστρες. Επιπλέον, η πυγμαχία και η πάλη θεωρούνταν σκληρά αγωνίσματα, γιατί με τα χτυπήματα αλλοίωναν την ανθρώπινη μορφή που ήταν εικόνα του θεού.

Στο Βυζάντιο οι δημόσιοι αγώνες γίνονταν μόνο μεταξύ των ελεύθερων υπηκόων της αυτοκρατορίας, κυρίως μεταξύ των ευγενών, αφού δεν γίνονταν ποτέ διεθνείς αγώνες.

Οι αθλητές έπρεπε να τηρούν κατά γράμμα τις οδηγίες του προπονητή, να ακολουθούν ειδική δίαιτα χωρίς πολλά φαγητά, γλυκίσματα και κρασί, να έχουν σωστή συμπεριφορά και να προπονούνται σκληρά.

Οι αγώνες γίνονταν στο στάδιο και ο νόμος αναγνώριζε το πένταθλον που περιλάμβανε: πάλη, πυγμαχία, άλμα, δρόμο και δίσκο, και τέσσερα ελεύθερα: ακόντιο , τόξο, άρση βαρών, σφαίρα.

Στο αγώνισμα της πάλης συμμετείχαν γυμνοί παλαιστές που φορούσαν μόνο ένα ρούχο στη μέση (περίζωμα) ήταν αλειμμένοι με λάδι και κουρεμένοι. Κατά τη διάρκεια του αγώνα έριχναν σκόνη στο σώμα του αντιπάλου για να μειώνουν την δυσκολία που προκαλούσε το λάδι ως προς τις λαβές. Νικούσε όποιος ξάπλωνε τον αντίπαλο τρεις φορές.

Στην πυγμαχία, οι αγωνιζόμενοι φορούσαν ιμάτιο βρεγμένο με λάδι και γύρω από τα δάχτυλα ιμάντες, οι οποίοι αργότερα καταργήθηκαν γιατί προξενούσαν θανατηφόρα τραύματα.

Βασίλης Δημητρόπουλος

Τα πρωτάκια μας μετα σωσίβια ετοιμάζονται να μπουν στις βάρκες για να γνωρίσουν τα Σπήλαια Διρού.

«Ενδυμασία στο Βυζάντιο»

Οι Βυζαντινοί παρακολουθούσαν τη μόδα και τους άρεσε πολύ να φορούν κοσμήματα. Οι αστοί φορούσαν το χειμώνα μακριούς χιτώνες με πολλές πτυχώσεις και δερμάτινες μπότες. Τα ανατολίτικα παπούτσια τα φορούσαν το Καλοκαίρι. Οι γυναίκες φορούσαν μανδύα με μακριά μανίκια και κάλυμμα του κεφαλιού. Φρόντιζαν αρκετά τα μαλλιά τους και μακιγιάρονταν, ενώ οι πλούσιες φορούσαν πολυτελή ενδύματα, μεταξωτά και λινά.

Οι αγρότες στο Βυζάντιο φορούσαν συνήθως χιτώνες αμάνικους με ζώνη, μακριές βράκες και δεν φορούσαν παπούτσια ή φορούσαν εξώφτερνα παπούτσια.

Η επαφή με τη Δύση, μέσω των σταυροφόρων επηρέασε τον τρόπο ντυσίματος. Ο γιορτινός χιτώνας κονταίνει, στη μέση είναι εφαρμοστός και έχει στενά μανίκια. Στη γυναικεία αμφίεση παρατηρούνται ελάχιστες διαφοροποιήσεις. Πάνω από τον χιτώνα οι γυναίκες φορούν μανδύα ο οποίος καλύπτει και το κεφάλι. Οι άνδρες αρχικά ξυρίζονταν και έκοβαν κοντά τα μαλλιά τους. Αργότερα επηρεασμένοι από τους δυτικούς άφηναν τα μαλλιά τους μακριά. Οι γυναίκες φρόντιζαν τα μαλλιά τους με επιμέλεια. Χωρισμένα στη μέση, κατσαρά στηρίζονται στον αυχένα με κτενάκια ή κορδέλες. Μακιγιάρονται, βάζουν μαύρο στα βλέφαρα και στα λεπτά φρύδια και κοκκινάδι στα χείλη. Οι Βυζαντινοί άνδρες και γυναίκες, αγαπούν τα κοσμήματα. Διαδεδομένος είναι ο σταυρός αλλά και τα δακτυλίδια σε χρυσό, ασήμι ή μπρούτζο, διακοσμημένα με ένθετες πολύτιμες πέτρες. Επίσης χρησιμοποιούν σκουλαρίκια, βραχιόλια, κολιέ, πόρπες, όλα στολισμένα κυρίως με μαργαριτάρια, αμέθυστους και σμαράγδια.

Η καθημερινή ένδυση αντιπροσώπευε την δουλειά του κάθε ανθρώπου. Για παράδειγμα ο ψαράς θα φορούσε κάτι πιο ζεστό για να αντέξει την υγρασία του χώρου όπου δούλευε. Ο γεωργός το καλοκαίρι φορούσε κάτι πιο δροσερό ή κάτι πιο ελαφρύ για να αντέξει τον ήλιο.

Αλεξοπούλου Ιωάννα

«Αντιθέσεις μεταξύ πλουσίων και φτωχών»

Στη Βυζαντινή κοινωνία υπήρχαν δύο τάξεις, οι «δυνατοί» και οι «πένηντες».

Οι δυνατοί διακρίνονταν στους στρατιωτικούς και στους διοικητικούς υπαλλήλους. Οι διοικητικοί υπάλληλοι ήταν και γαιοκτήμονες που ασκούσαν διοίκηση και αγόραζαν στις επαρχίες τους κομμάτια γης. Επίσης οι πλούσιοι γαιοκτήμονες επεδίωκαν να αποκτήσουν μια διοικητική θέση για να έχουν έναν τιμητικό τίτλο. Οι δυνατοί νοίκιαζαν τα κτήματα των φτωχών αλλά παραβίαζαν τους όρους. Οι φτωχοί δεν έβρισκαν δίκιο στα δικαστήρια και πουλούσαν τη γη τους σε μικρή τιμή παίρνοντας ως προκαταβολή τρόφιμα. Παρά τις προσπάθειες των Βυζαντινών αυτοκρατόρων όπως Νικηφόρου Φωκά, του Βασιλείου του Β' αυτή η κοινωνική αδικία δεν περιορίστηκε.

Πολλοί χωρικοί ήταν δουλοπάροικοι των δυνατών εξαιτίας της φτώχιας τους. Ζούσαν και πέθαιναν εκεί που γεννήθηκαν. Οι πένηντες ζούσαν σε απλά σπίτια, έτρωγαν λιτά φαγητά και εργάζονταν σκληρά. Κάθε οικογένεια προσπαθούσε να παράγει μόνη της όσα ρούχα, τρόφιμα, εργαλεία της χρειάζονταν. Διασκέδαζαν σε πανηγύρια που γίνονταν προς τιμήν των Αγίων της εκκλησίας. Δημιούργησαν σπουδαίο λαϊκό πολιτισμό παρά τα προβλήματα τους (υφαντά, ξυλόγλυπτα αντικείμενα, κοσμήματα). Πολλοί θρύλοι εμπνεύστηκαν από τη ζωή τους. Στο κέντρο της πόλης κοντά στα δημόσια κτίρια ήταν τα σπίτια των αρχόντων. Είχαν διώροφα σπίτια, χτισμένα από πέτρα και τούβλα. Θερμαίνονταν με τζάκι και θερμάστρες. Το ισόγειο ήταν ο χώρος υποδοχής και τα υπνοδωμάτια βρίσκονταν στον επάνω όροφο. Τα έπιπλα ήταν καλοφτιαγμένα από ξύλο και μπρούτζο και τα σκεύη από ασήμι, πηλό, μπρούτζο. Τα σπίτια των δυνατών είχαν εσωτερική αυλή και κήπο. Εκεί βρισκόταν το πλυσταριό, το πηγάδι και οι στάβλοι. Μακριά από αυτά τα σπίτια έμεναν οι πένηντες σε στενάχωρα σπίτια.

Οι δυνατοί έτρωγαν πλούσια γεύματα, διοργάνωναν συχνά φαγοπότια και διασκεδάσεις σε αντίθεση με τους πένηντες που αγωνίζονταν να επιβιώσουν.

Τα παιδιά των πλουσίων είχαν καλύτερη εκπαίδευση αφού οι γονείς τους είχαν τη δυνατότητα να πληρώνουν τα δίδακτρα ενώ τα παιδιά των πένηντων πολλές φορές δεν πήγαιναν στο σχολείο.

Γαλαζούλα Φράγκου

«Μέγα Παλάτιον»

Ο αυτοκράτορας Μέγας Κων/νος και οι διάδοχοί του περνούσαν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους στο «μέγα παλάτιον» που βρισκόταν στην πλαγιά του λόφου που έβλεπε προς την Προποντίδα. Ήταν ένα συνεχώς εξελισσόμενο συγκρότημα κτηρίων απομονωμένων από την υπόλοιπη πόλη. Οχυρώθηκε το 969 μ.Χ με ισχυρό τείχος από τον Νικηφόρο Φωκά. Μέσα στο «ιερόν παλάτιον» υπήρχαν τα ιδιαίτερα διαμερίσματα του βασιλιά και της βασιλικής οικογένειας και χωριστά τα διάφορα κτίρια όπου γίνονταν οι δημόσιες τελετές, όπως 1) η τρίκλονος, «αίθουσα» των εορτών ή συμποσίων, 2) η χρυσοτρίκλινος αίθουσα του θρόνου και των τελετών. Σε αυτή ο βασιλιάς δεχόταν τους ξένους πρέσβεις και παρέθετε επίσημες δεξιώσεις, 3) Η «Μαγναύρα» αίθουσα των επίσημων ακροάσεων του αυτοκράτορα. Υπήρχαν βέβαια και άλλα παλάτια μικρότερης σημασίας στην πρωτεύουσα και στα προάστια. Το κέντρο όμως ήταν το «μέγα παλάτιον». Όποιος κατοικούσε σ' αυτό είχε την εξουσία.

Το μέγα παλάτιον έχει την δική του ζωή και δραστηριότητα, η οποία αποσκοπεί στην εξυπηρέτηση και στην προστασία του μονάρχη.

Σημαντικό ρόλο στις υπηρεσίες του παλατιού παίζουν οι ευνούχοι. Ήταν άνθρωποι εμπιστοσύνης. Λόγω της ιδιότητάς τους δεν μπορούσαν να διεκδικήσουν για τον εαυτό τους τον θρόνο. Συνεπώς έχουν κάθε συμφέρον να είναι πιστοί στον αυτοκράτορα.

Μέσα στο παλάτι υπάρχουν πολυάριθμοι υπάλληλοι και στρατιωτικοί. Επίσης υπάρχουν σώματα κλητήρων και σωματοφυλάκων.

Η ζωή μέσα στο παλάτι ρυθμίζεται από περίπλοκους τελετουργικούς κανόνες. Οι τελετές διευθύνονται από τον «πραιπόσιτο». Έχουν σκοπό να δείξουν ότι στην αυτοκρατορία υπάρχει «τάξις» αντίστοιχη με την αρμονία του σύμπαντος.

Παρασκευάς Βογιατζόπουλος

«Κοινωνικές τάξεις και αστικά επαγγέλματα στο Βυζάντιο»

Η κοινωνία του «θεοφύλακτου» Βυζαντίου ήταν δομημένη με αυστηρή ιεραρχία και συγκεντρωτισμό της εξουσίας. Στην κορυφή της κοινωνικής πυραμίδας βρισκόταν ο αυτοκράτορας με την οικογένεια και την αυλή του.

Η τοπική αριστοκρατία, οι κρατικοί υπάλληλοι και οι ανώτεροι στρατιωτικοί και μεγαλογαιοκτήμονες ανήκαν στην ανώτερη τάξη.

Η μεσαία αποτελούνταν από τους αστικούς πληθυσμούς των εμπόρων, των βιοτεχνών και των ιδιοκτητών μεσαίων εκτάσεων γης.

Ενώ ο δήμος η κατώτερη τάξη δηλαδή, περιλάμβανε τους εργάτες και τους πένητες. Ο κλήρος δεν αποτελούσε ιδιαίτερη τάξη, παρά το γεγονός ότι απολάμβανε ιδιαίτερα προνόμια. Δούλοι υπήρχαν, αν και το κράτος προτιμούσε την εξαγορά τους παρά την υποδούλωση τους.

Η άσκηση των επαγγελμάτων κατά τη Βυζαντινή περίοδο ήταν ελεγχόμενη από το κράτος και οργανωμένη σε συντεχνίες.

Απαγορευόταν από το νόμο να ανήκει κανείς σε δύο συντεχνίες συγχρόνως. Ορισμένοι επαγγελματίες υποχρεώνονταν σε περιορισμούς, όπως οι κεραμείς, που έπρεπε να χτίζουν τα καμίνια τους μακριά από κατοικημένη περιοχή και σε απόσταση το ένα από το άλλο. Το ίδιο ίσχυε για τους βυρσοδέψες και τους βαφείς.

Στις πόλεις βρίσκονταν τα εργαστήρια και τα εμπορικά. Κάθε συντεχνία διατηρούσε τα εργαστήρια ή τα μαγαζιά της σε συγκεκριμένη περιοχή της πόλης.

"Μαγικές σκηνές" από το Αγιοβασιλιάτικο πανηγύρι μας

Ανάμεσα στα καταστήματα που λειτουργούσαν ήταν τα «μαγκιπεία» οι φούρνοι δηλαδή, και τα «σαρδαμαρεία», που έμοιαζαν με τα σημερινά παντοπωλεία.

Κρέας και λαχανικά προμήθευαν στους κατοίκους ο μακελλάρης και ο λαχανοπώλης. Ένα πλήθος πλανόδιων μικροπωλητών, «οι γυρεύοντας», εξυπηρετούσε τις γυναίκες έξω από τα σπίτια τους.

Με το χτίσιμο των σπιτιών ασχολούνταν οι οικοδόμοι, ο «μαΐστωρ» και οι μαθητές. Υπήρχαν ακόμη οι διδάσκαλοι και οι γιατροί, καθώς επίσης και οι μυρεψοί που πουλούσαν αρώματα και φάρμακα.

Οι εργαζόμενες γυναίκες ήταν υφάντριες, χορταρίνες, μάζευαν δηλαδή χόρτα, πορικοπώλισσες που πουλούσαν οπωροκηπευτικά ή κουρίσσες που φρόντιζαν την κόμμωση των γυναικών.

Αλέξανδρος Μπάσο & Κωστής Νικόλαρος

«Βυζαντινές Συνταγές»

Οι Βυζαντινοί ήταν καλοφαγάδες. Στα αρχοντικά, στα μοναστήρια, στα παλάτια, η κουζίνα ήταν τεράστιος χώρος. Εκεί μαγειρεύονταν νοστιμιές υπέροχες αλλά και υγιεινές. Μερικά ονόματα φαγητών μας φαίνονται παράξενα και δύσκολα.

Μονόκυθρον: Είναι φαγητό που γίνεται με φρέσκα ψάρια. Ρίχνουν μέσα λαχανικά, μυρωδικά, αυγά, πιπέρι, σκόρδο αρκετό και τα τηγανίζουν σε μπόλικο λάδι

Γάρος (σάλτσα): Είναι πολύ γνωστή βυζαντινή σάλτσα.Ανακάτευαν μικρά ψάρια, εντόσθια, βράγχια και αίμα ψαριών με αλάτι. Πρόσθεταν πιπέρι και παλιό κρασί. Σιγόβραζαν το μείγμα για αρκετές ώρες ή το άφηναν στον ήλιο για 2-3 ημέρες. Ο γάρος συνόδευε αρκετά φαγητά και ήταν μια πολύ ωραία σάλτσα.

Αμανίται: Αμανίτης είναι το μανιτάρι. Έκοβαν μανιτάρια, τους έβαζαν αλάτι και πιπέρι και τα τηγάνιζαν με κομμάτια αχλαδιού. Είναι πολύ υγιεινό αλλά και πολύ νόστιμο φαγητό.

Μυττωτόν: Αυτό ήταν ...μεζές όπως περίπου η ταραμοσαλάτα η σημερινή. Έλιωναν σκόρδο με ελιές και ανακάτευαν το μείγμα με λάδι αγνό.

Λαγομαγείρευμα: Οι Βυζαντινοί μαγείρευαν το λαγό μέσα σε κόκκινο κρασί ή σε ξύδι με πιπέρι και γαρύφαλα. Για να έχει το φαγητό καλύτερη γεύση έβαζαν μέσα στην κατσαρόλα και λίγα κομμάτια χοιρινό κρέας.

Καλοφαγάδες οι Βυζαντινοί. Κι εμείς όμως σήμερα δεν υστερούμε...

Κων. Σωτηριανάκος

Τα πρωτάκια μας μετα σωσίβια ετοιμάζονται να μπουν στις βάρκες για να γνωρίσουν τα Σπήλαια Διρού.

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Η μυθολογία είναι παλιά όσο παλιός είναι ο άνθρωπος. Η Ελληνική Μυθολογία είναι το ωραιότερο «παραμύθι» του κόσμου. Γοητεύει τα παιδιά και τους προσφέρει ποικίλες γνώσεις. Η Β' τάξη ασχολήθηκε με τους μύθους που αναφέρονται στα λουλούδια. Μερικοί μύθοι είναι διάσημοι σε όλον τον κόσμο άλλοι είναι λιγότεροι γνωστοί αλλά όλοι είναι συναρπαστικοί, τρυφεροί και γοητευτικοί. Οι μύθοι γύρω από τα λουλούδια έγιναν τα αγαπημένα «παραμύθια» των μαθητών της Β' τάξης. Το κομμάτι της οικολογικής εργασίας τους γύρω από τα λουλούδια έγινε μια πρωτότυπη ανθοδέσμη από γοητευτικούς μύθους.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Το τριαντάφυλλο είναι ο βασιλιάς των λουλουδιών. Υπάρχουν πολλές ποικιλίες. Έχει γλυκιά και ευχάριστη μυρωδιά. Τα άνθη της τριανταφυλλιάς έχουν χιλιάδες χρώματα, κόκκινα, ροζ, κίτρινα, πορτοκαλί. Στην αρχή είναι κλειστά τα μπουμπούκια της. Σιγά σιγά αρχίζουν να ανοίγουν και να ξεπετάγονται τα πέταλα. Τα πέταλα είναι σαν βελούδο. Η τριανταφυλλιά ανθίζει την άνοιξη. Μερικά είδη τριανταφυλλιάς ανθίζουν το χειμώνα. Έχει τριάντα φύλλα αλλά πολλοί λένε ότι υπάρχουν τριαντάφυλλα με πενήντα και εκατό. Μύθος ή αλήθεια; Δεν τα έχω μετρήσει εγώ αν και στον κήπο μου έχω πολλά τριαντάφυλλα. Ο μύθος λέει ότι το τριαντάφυλλο το έφτιαξε η θεά των λουλουδιών η Χλωρίδα. Μια μέρα η Χλωρίδα βρήκε το άψυχο σώμα μιας νύμφης στο δάσος και το μεταμόρφωσε σε λουλούδι. Η Χλωρίδα πήγε το λουλούδι αυτό στην Αφροδίτη τη θεά της αγάπης και της ομορφιάς και στον Διόνυσο το θεό του κρασιού. Η Αφροδίτη έδωσε στο λουλούδι ομορφιά και ο Διόνυσος του χάρισε τη γλυκιά μυρωδιά. Ο Ζέφυρος ο θεός του ανέμου φύσηξε μακριά τα σύννεφα και έτσι ο Απόλλωνας ο θεός του Ήλιου το έλουσε με φως και έκανε το λουλούδι να ανθίσει. Έτσι έγινε το τριαντάφυλλο και στέφθηκε «Βασιλιάς των λουλουδιών».

Ηλίας Κονιδιτσιώτης

"Το νερό των διψασμένων" θεατρικό έργο παιγμένο από τα "Ελαφάκια"

ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Ρώτησαν την αμυγδαλιά αν υπάρχει Θεός και η αμυγδαλιά άνθισε μας λέει ο Νίκος Καζαντζάκης. Η αμυγδαλιά είναι καρποφόρο δέντρο αφού μας δίνει τα αμύγδαλα. Τα άνθη της είναι άσπρα με ωραία μυρωδιά και ελαφρώς ρόδινα.

Η ελληνική μυθολογία μας μιλά για μια όμορφη πριγκίπισσα που ονομαζόταν Φυλλίς, και που ήταν κόρη ενός βασιλιά της Θράκης.

Αυτή ερωτεύθηκε τον γιο του Θησέα τον Δημοφώντα. Ο νέος αυτός βρέθηκε στα μέρη της καθώς επέστρεφε με το καράβι του από την Τροία και ο βασιλιάς του έδωσε τη θυγατέρα του για γυναίκα. Αρραβωνιάστηκαν και άρχισαν οι ετοιμασίες για το γάμο τους. Όμως ο Δημοφών νοστάλγησε την πατρίδα του την Αθήνα τόσο πολύ που ζήτησε να πάει εκεί για λίγο διάστημα. Η Φυλλίς συμφώνησε. Της υποσχέθηκε ότι θα γύριζε πίσω σύντομα για το γάμο τους. Έτσι μπήκε στο καράβι του και έφυγε Η Φυλλίς έμεινε μόνη….. Φορούσε κάθε μέρα το νυφικό της και τον περίμενε. Πέρασαν έτσι χρόνια και στο τέλος η όμορφη κοπέλα πέθανε από τη στεναχώρια της.

Οι θεοί τη λυπήθηκαν και την μεταμόρφωσαν σε δέντρο, σε αμυγδαλιά, η οποία έγινε σύμβολο της Ελπίδας. Όταν ο Δημοφών γύρισε πίσω, βρήκε τη Φυλλίδα σαν ένα γυμνό δέντρο χωρίς φύλλα και άνθη. Στεναχωρημένος αγκάλιασε το δέντρο, το οποίο ξαφνικά γέμισε με λουλούδια, σα νυφούλα για να του δείξει ότι τον περίμενε για πάντα….

Πένυ Δογαντζή

ΑΝΕΜΩΝΗ – ΑΝΕΜΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

Η ανεμώνη είναι ένα αγριολούλουδο που υπάρχει σε πολλά χρώματα. Φυτρώνει σε λιβάδια. Είναι το ταπεινό λουλούδι που ανθίζει το χειμώνα. Τα άνθη της έχουν ωραία μυρωδιά. Το όνομα του λουλουδιού συνδέεται με τον ερωτικό μύθο του Άδωνη και της Αφροδίτης. Σύμφωνα με το μύθο μια μέρα ο Άδωνης βγήκε για κυνήγι στο δάσος. Ο θεός Άρης που ζήλευε τον Άδωνη, επειδή η Αφροδίτη τον παράτησε για τα μάτια του, μεταμορφώθηκε σε αγριογούρουνο, επιτέθηκε στον Άδωνη και τον σκότωσε. Στεναχωρημένη η Αφροδίτη πήρε στην αγκαλιά της το σώμα του καλού της και ράντισε με νέκταρ την πληγή. Από το μείγμα που έκαναν το νέκταρ με το αίμα εμφανίστηκε ένα όμορφο λουλούδι, η ανεμώνη. Μόνο που αυτό το λουλούδι δεν ζει για πολύ. Όταν φυσάει ο άνεμος κάνει τα μπουμπούκια του φυτού να ανθίσουν και ύστερα ένα άλλο φύσημα του αέρα σκορπά τα πέταλά του μακριά. Έτσι το λουλούδι αυτό ονομάστηκε ανεμώνη ή ανεμολούλουδο επειδή ο άνεμος το βοηθά να ανθίσει αλλά και να καταστραφεί. Η ανεμώνη βγαίνει σε πολλά χρώματα, ροζ, μωβ, λιλά. Όμως η ωραιότερη είναι αυτή με το υπέροχο κόκκινο χρώμα (Το αίμα του Άδωνη).

Κανελλή Μαριαρένα

ΔΑΦΝΗ – ΔΑΦΝΗ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Η δάφνη είναι ένα φυτό με ωραία μυρωδιά αλλά με πικρή γεύση και ανθίζει Μάρτιο με Απρίλιο. Το χρώμα της είναι πράσινο και από τους καρπούς της βγαίνει το δαφνέλαιο. Η δάφνη ονομάζεται και βάγια και μπορούμε να τη χρησιμοποιήσουμε και στο φαγητό. Τι μας λέει όμως ο μύθος για τη δάφνη;

Η Δάφνη ήταν μία όμορφη νύμφη, κόρη του θεού Πηνειού που ήταν φίλη με την Άρτεμη τη θεά του κυνηγιού.

Όπως η θεά έτσι και αυτή δεν ήθελε να παντρευτεί. Έδιωχνε όλους τους άνδρες ακόμη και τον γιο του Δία τον Απόλλωνα. Ο Απόλλωνας ερωτεύθηκε την Δάφνη και όταν αυτή δεν δέχθηκε να τον παντρευτεί την κυνήγησε ανάμεσα στα δέντρα.

Η Δάφνη φοβήθηκε και προσευχήθηκε στον πατέρα της να την βοηθήσει. Τότε ο πατέρας της την μεταμόρφωσε σε δέντρο που θα ζούσε στην όχθη του ποταμού του.

Όταν ο Απόλλωνας έψαχνε να βρει την Δάφνη, ο πατέρας της του είπε ότι μεταμορφώθηκε σε δέντρο. Ο Απόλλωνας τότε έκοψε μερικά κλαδιά και έπλεξε ένα στεφάνι για να την θυμάται..

Ο Απόλλωνας έκανε τη δάφνη ιερό του φυτό και από τότε στους αρχαίους Ολυμπιακούς Αγώνες οι νικητές στεφανώνονταν με δάφνινο στεφάνι. Αυτή είναι η ιστορία του ωραίου δέντρο..

Νίκος – Κοσμάς Ψαθάς

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Ο νάρκισσος είναι ένα λουλούδι με άσπρα άνθη και λίγο κίτρινα. Οι αρχαίοι Έλληνες έφτιαχναν από αυτόν το «ναρκίσσιο μύρο». Ο νάρκισσος είναι το λουλούδι του Πάσχα γιατί ανθίζει την άνοιξη. Ο Νάρκισσος ήταν γιος του ποταμού Κηφισού και της νύμφης Λειριώπης. Ήταν πολύ όμορφος και τον αγαπούσαν όλες οι νύμφες του δάσους. Η Ηχώ ήταν μια νύμφη, που αγαπούσε το Νάρκισσο αλλά δεν μπορούσε να του μιλήσει. Την είχε τιμωρήσει η Ήρα, να επαναλαμβάνει, μόνο την τελευταία λέξη της φράσης των άλλων. Η Ηχώ παρακολουθούσε πάντα τον Νάρκισσο. Μια μέρα που ο Νάρκισσος κυνηγούσε ελάφια, άκουσε δίπλα του ένα θόρυβο..

- Είναι κανείς εδώ; Ρώτησε και η Ηχώ απάντησε:

- ΕΔΩ...

Ξαφνιασμένος ο Νάρκισσος λέει: Έλα! Έλα.. πλησίασε..

Και η Ηχώ απαντά: ΠΛΗΣΙΑΣΕ και με χαρά πήγε κοντά του.. αλλά αυτός την έσπρωξε στους θάμνους και έφυγε.. Πέρασε πολύς καιρός αλλά η Ηχώ δεν μπορούσε να ξεχάσει τον Νάρκισσο και.. συνέχισε να κλαίει και να λέει συνέχεια την τελευταία λέξη του Νάρκισσου, ΠΛΗΣΙΑΣΕ.. Ο Νάρκισσος συνέχισε να κυνηγά τα ελάφια.. ώσπου μια μέρα συνάντησε μια πανέμορφη λίμνη. Σταμάτησε να την δει. Ξάπλωσε δίπλα στο νερό και θαύμαζε το πρόσωπό του που φαινόταν στα νερά της λίμνης. Πέρασε ώρες κοιτάζοντας το πρόσωπό του… Κάποια στιγμή προσπάθησε να αγγίξει την εικόνα του μέσα στο νερό αλλά έχασε την ισορροπία του και έπεσε μέσα στη λίμνη και πνίγηκε. Η Ηχώ που ήταν θυμωμένη μαζί του, του φώναζε συνέχεια ..»ΠΛΗΣΙΑΣΕ». Όταν είδε τον Νάρκισσο πεθαμένο, στεναχωρήθηκε πολύ. Ο Δίας συγκινημένος μεταμόρφωσε το Νάρκισσο σε ένα πανέμορφο λευκό λουλούδι της Άνοιξης και την Ηχώ την μεταμόρφωσε σε αέρινη Φωνή... Έτσι θα μπορεί να χαϊδεύει τα πέταλά του και να τον αγαπά για πάντα…

Κωστής Παπαϊωάννου

"Σύγχρονοι αγαπημένοι ήρωες..."

συνέχεια από σελ. 2

ονειρεύομαι μια μέρα μαζί τους... Θα ήθελα να μπω στην ομάδα τους, να φωνάζω OVER BRAM επιτέλους και να μεταμορφώνομαι σε πράσινο Ranger! Να έχω πολύ δυνατά όπλα και να σκοτώνω επιτέλους τους Fircas που κυνηγούν τόσο χρόνια τους Power Rangers!! Ωχ, τα σύννεφα έφυγαν και μαζί τους χάθηκε και ο ήρωάς μου... Τι κρίμα... Όμως, να ένα πεφταστέρι! Θα κάνω μια ευχή... Ίσως και να πραγματοποιηθεί! Άλλωστε τα όνειρα μερικές φορές βγαίνουν αληθινά... Μπορεί να γνωρίσω μια μέρα τον Πράσινο Power Ranger..

Χαντζής Νικόλας

Μια δεύτερη ομάδα μαθητών από τα μικρά μας «πρωτάκια» επέτρεψαν την είσοδο του ονείρου και της φαντασίας στους δικούς τους κόσμους για λίγα λεπτά. Έτσι αφέθηκαν ελεύθερα και έπλασαν με το μυαλουδάκι τους την επαγγελματική τους καριέρα μετά από αρκετά χρόνια... Εμείς τους ευχόμαστε ολόψυχα να ακούσουν τα όνειρά τους οι καλές νεράιδες και την κατάλληλη στιγμή να τα αγγίξουν με το μαγικό τους ραβδί....

Στη Μάνη μπροστά σε κανόνι του 2ου Παγκόσμιου πολέμου

Όταν μεγαλώσω θέλω να γίνω χορεύτρια! Θα χορεύω και Θα με βλέπει όλος ο κόσμος. Μου αρέσει πολύ ο χορός και κυρίως οι ελληνικοί χοροί. Θέλω όμως να μάθω και χορούς από άλλες χώρες. Έχω ακούσει ότι υπάρχουν πολύ ωραίοι χοροί σε χώρες, όπως η Αργεντινή και η Ισπανία. Όλος ο κόσμος Θα με θαυμάζει και εγώ Θα προσπαθώ να γίνομαι καλύτερη μέρα με τη μέρα. Στο σπίτι μου κάνω πρόβες για να μη χάνω τη φόρμα μου. Θα φοράω πολύ ωραία και φανταχτερά ρούχα με στρας και πούλιες. Σίγουρα θα γίνω μεγάλη χορεύτρια.

Αναγνωστοπούλου Άννα

Όταν μεγαλώσω Θέλω να γίνω δάσκαλος. Θέλω να μάθω στα παιδιά να γράφουν και να διαβάζουν. Θα πηγαίνω στην τάξη μου και Θα λέω στους μαθητές μου όλα όσα διάβασα. Θα μοιράζομαι μαζί τους ό, τι ξέρω για να μαθαίνουν και αυτά. Θα είμαι πάντα γελαστός όπως είναι η δασκάλα μου, η κυρία Πωλίνα. Όταν χτυπάει το κουδούνι όποιος είναι τιμωρία δε θα βγαίνει έξω και όποιος δεν είναι Θα του επιτρέπω να παίζει στην αυλή για πολλή ώρα. Θα είμαι δίκαιος και καθόλου αυστηρός. Θα διηγούμαι στα παιδάκια ιστορίες και παραμυθάκια. Θα κάνουμε πολλά αστεία. Θα παίζουμε παιχνίδια και τις περισσότερες φορές μουσικές καρέκλες. Θέλω τα παιδάκια να φεύγουν από την τάξη μας με χαμόγελο, όπως κι εγώ! Το σπουδαιότερο όμως είναι ότι θα αγωνίζομαι καθημερινά για να γίνουν τα παιδιά καλύτεροι άνθρωποι, γιατί πραγματικά αυτό έχει μεγαλύτερη αξία από οποιαδήποτε μόρφωση! Ελπίζω κάποτε να καταφέρω και το παιδικό μου όνειρο να γίνει η μελλοντική μου εργασία...

Καββούρης Άγγελος

Όταν μεγαλώσω θέλω να γίνω τραγουδίστρια! Θέλω να μοιάσω στη Χάννα Μοντάνα. Να φοράω λαμπερά ρούχα και να κάνω συναυλίες σε όλο τον κόσμο. Να έχω στην ομάδα μου τους καλύτερους κομμωτές και τους καλύτερους στυλίστες. Θέλω όταν ανεβαίνω στη σκηνή να είμαι τόσο λαμπερή όσο η Χάννα. Οι θεατές να με χειροκροτούν και να με συνοδεύουν στα τραγούδια μου με τις γλυκές φωνές τους. Θα κάνω γυμναστική και θα προσέχω τη διατροφή μου για να είμαι πάντοτε πολύ όμορφη! Τα τραγούδια μου θα τα αφιερώνω στους γονείς και στους φίλους μου! Αχ, μακάρι να συμβούν όλα έτσι όπως τα ονειρεύομαι.....

Μακελλαράκη Αθηνά

Μια ερώτηση που μου κάνουν συχνά οι μεγάλοι είναι: «Τι θέλω να γίνω όταν μεγαλώσω». Εγώ βέβαια, δε βιάζομαι να μπω στον κόσμο των μεγάλων αλλά τους απαντώ. Αυτό που έχω σκεφθεί είναι αν μπορούσα να έκανα δύο επαγγέλματα αλλά ξέρω ότι αυτό δε γίνεται. Αρχικά, επειδή μου αρέσει το ποδόσφαιρο θα ήθελα να γίνω ποδοσφαιριστής και να βάζω πάντα γκόλ. Τελικά όμως έχω αποφασίσει να γίνω χειρουργός. Μου αρέσει αυτό το επάγγελμα γιατί θέλω να βοηθάω τους ανθρώπους να είναι υγιείς. Είναι ωραίο να χαίρονται οι άνθρωποι την ζωή τους έχοντας καλή υγεία. Εγώ σαν χειρουργός, αυτό που θα τους προσφέρω «ανοίγοντας» το σώμα τους είναι να αφαιρώ το άρρωστο μέρος και να κάνω καλά τους ανθρώπους. Με την βοήθεια του Θεού θα μπορέσω να τα καταφέρω. Είναι δύσκολη αυτή η δουλειά. Πρέπει να διαβάζω πολύ και να είμαι καλός μαθητής. Θέλω να γίνω καλός γιατρός.

Μιχάλης Μάνδρος

"Τα παιδιά του κόσμου"

Οι μαθητές της Γ΄ τάξης, με αφορμή ένα κείμενο του βιβλίου τους για τη μικρή Ταντέζε 10 ετών, που άφησε το σχολείο της για να δουλέψει σκληρά για λίγα μπιρ, αναζήτησαν πληροφορίες για τα παιδιά όλου του κόσμου.
Παρουσίασαν συγκινητικές ιστορίες... άλλες φανταστικές, άλλες αληθινές... Όλες μαζί συνέθεσαν μια πρωτότυπη και εξαιρετική εργασία. Οι πληροφορίες παρουσιάζονται μέσα από επιστολές...

Γράμμα από την Ινδία
Αγαπητή Αναστασία,
Είμαι η Γκάνα Γκάντι από την Καλκούτα των Ινδιών. Έλαβα το γράμμα σου και σου απαντώ σ' αυτά που με ρώτησες.
Η Ινδία είναι μια τεράστια χώρα με πολλές φυλές ανθρώπων, πολλές διαλέκτους, πολλές θρησκείες και πολλά ήθη και έθιμα. Αυτό οφείλεται στις διαφορετικές θρησκείες και στα διαφορετικά πιστεύω. Η Ινδία είναι μια χώρα με κοινωνικές τάξεις ανθρώπων που τις ονομάζουν «Κάστες».
Στις δύο πρώτες τάξεις η ζωή είναι πολύ καλά οργανωμένη. Σ' αυτές τις κάστες ανήκουν οι πλούσιοι άνθρωποι. Ζουν βασιλικά όπως ακριβώς διαβάζεις στα παραμύθια. Μένουν σε παλάτια, ταξιδεύουν με ελέφαντες...
Στην Τρίτη «κάστα» που είναι η κατώτερη και η φτωχότερη τα πράγματα είναι δύσκολα και κυρίως για τα παιδιά.
Τα παιδιά από μικρή ηλικία δουλεύουν και δεν πηγαίνουν στο σχολείο. Μαθαίνουν να κερδίζουν το ψωμί τους άλλοτε δουλεύοντας σε βιοτεχνίες χαλιών και άλλοτε ζητιανεύοντας.
Παλιότερα στην Ινδία οι γονείς «στράβωναν» τα χέρια και τα πόδια των παιδιών όταν γεννιόντουσαν για να γίνουν «ζητιάνοι» όταν θα μεγάλωναν. Σήμερα αυτό δε γίνεται παρά μόνο σε μερικά πολύ απομονωμένα χωριά.
Η κυβέρνηση της Ινδίας κάνει προσπάθεια για την καταπολέμηση του αναλφαβητισμού. Όλα τα παιδιά έχουν δικαίωμα στο παιχνίδι και στην ψυχαγωγία, δικαίωμα στην εκπαίδευση. Δικαίωμα στα όνειρα.
Σήμερα η Ινδία έχει πολλά εργοστάσια και εξελίσσεται πολύ γρήγορα σε μεγάλη δύναμη. Η δική μου οικογένεια ζει πολύ καλά. Εγώ πηγαίνω σε καλό σχολείο. Η μητέρα μου φοράει «σάρι», είναι το φόρεμα που φοράνε οι Ινδές. Θα σου στείλω φωτογραφία να γνωρίσεις όλη την οικογένεια. Με πολλή αγάπη Μαριάμ
Αναστασία Θωμά Αναστασάκου

Με φόντο τον Παρθενώνα μαθαίνουμε για το χρυσό αιώνα του Περικλέους...

Σιέρα Λεόνε
Η Σιέρα Λεόνε είναι ένα πολύ φτωχό κράτος στο οποίο οι κάτοικοι δεν έχουν φαγητό, δεν έχουν καθαρό νερό, τα παιδιά τους δεν πάνε στο σχολείο και δεν μαθαίνουν γράμματα. Ένα μεγάλο ποσοστό των παιδιών πεθαίνει πριν γίνει 5 χρονών, ενώ οι μεγάλοι άνθρωποι πεθαίνουν γύρω στα 37.
Η Σιέρα Λεόνε διαθέτει άφθονο φυσικό πλούτο (διαμάντια, τιτάνιο, χρυσό, σίδηρο αλλά δυστυχώς αυτά τα εκμεταλλεύονται άλλες χώρες και η Σιέρα Λεόνε ζει μέσα στη φτώχια.
Το 1991 στη Σιέρα Λεόνε συνέβη κάτι τρομερό και καταστροφικό για τη χώρα τους. Έγινε εμφύλιος πόλεμος δηλαδή πολεμούσαν οι κάτοικοι μεταξύ τους. Στον πόλεμο πήραν μέρος και τα μικρά παιδιά.
Όλα αυτά τα παιδιά έχουν καταστρέψει πλέον τις ζωές τους και γι' αυτό ευθύνονται οι μεγάλοι άνθρωποι. Στενοχωρήθηκα πολύ για όλα αυτά που έμαθα. Σκέπτομαι τα παιδιά που μεγαλώνουν στη Σιέρα Λεόνε. Ευχαριστώ το Θεό που με έκανε να ζω στην Ελλάδα χωρίς πολέμους και σκοτωμούς και να με αγαπούν οι γονείς μου.
Αντώνης Ξυδιάς

4-5-2010 Νέα από την Κίνα
Αγαπητέ μου φίλε Τσεν – Τσεν
Είμαι η φίλη σου η Κική από την Ελλάδα. Η χώρα μου είναι πολύ μικρή και έχει μόνο 10.000.000 κατοίκους. Ξέρω ότι η δική σου χώρα, η Κίνα, έχει πάνω από 2.000.300.000 κατοίκους αλλά είναι πάρα πολύ όμορφη και πάρα πολύ μεγάλη. Θα ήθελα να σε επισκεφθώ για να γνωρίσω την πατρίδα σου και να μου μάθεις παιχνίδια που παίζουν τα παιδιά στην Κίνα. Θα ήθελα να με πας στους ορυζώνες και στα χωριά να δω τους ανθρώπους που πλέκουν τα καλάθια, που φτιάχνουν ριζόχαρτο και επεξεργάζονται το μετάξι.
Θέλω να με μάθεις να φοράω τα Κινέζικα ρούχα και το Κινέζικο τριγωνικό καπελάκι. Θέλω να μου στείλεις φωτογραφίες από τις γιορτές που κάνετε. Έχω ακούσει ότι στις γιορτές αυτές παίρνουν μέρος χιλιάδες χορευτές. Θα είναι πραγματικά το θέαμα ξεχωριστό.
Ξέρω ότι δεν έχεις αδελφό γιατί στη χώρα σου απαγορεύονται οι γεννήσεις αλλά να ξέρεις ότι θα έχεις φίλη εμένα.
Θέλω να καλέσω κι εσένα να έρθεις στη Σπάρτη για να παίξουμε μαζί και να γνωρίσεις και τη δικιά μου χώρα. Περιμένω γρήγορα απάντησή σου. Η φίλη σου, Κική.
Κική Φλουρή

Ο Χουσεΐν από την Αίγυπτο
Πριν από λίγους μήνες ξεκίνησα να αλληλογραφώ μ' ένα παιδάκι από την Αίγυπτο, τον Χουσεΐν. Στα γράμματά του μου περιγράφει τη ζωή του και βλέπω πώς είναι πολύ διαφορετική από τη δική μου. Ενώ εγώ πηγαίνω στο σχολείο ο Χουσεΐν, εργάζεται 8 με 10 ώρες την ημέρα σε εργοστάσιο που φτιάχνει χαλιά. Με τα μικρά του δάκτυλα δένει κόμπους στα χαλιά. Στο σχολείο δεν πήγε καθόλου. Στο εργοστάσιο που δουλεύει τους μαθαίνουν λίγα γράμματα, όσα χρειάζονται για να κάνει καλά την δουλειά του. Δεν έχει χρόνο για να πάει βόλτα και να παίξει με τους φίλους του. Το σπίτι του είναι φτωχικό μ' ένα μόνο δωμάτιο κι εκεί ζει όλη η οικογένειά του που είναι έξι άτομα. Δεν έχει χρήματα να πάρει ούτε ένα παγωτό και λαχταρά ένα γλειφιτζούρι, πράγματα τα οποία εμείς εδώ μπορούμε εύκολα να τα πάρουμε.
Βλέπω, λοιπόν, ότι ενώ είναι ένα παιδί, ζει σαν μεγάλος χωρίς ξεγνοιασιά, χωρίς παιχνίδι. Πράγματα απαραίτητα για την ηλικία του και νοιώθω πολύ ευτυχισμένος και τυχερός για όλα αυτά που έχω εγώ.
Ηλίας Θεόπουλος

«Ζαΐρ»
Γεια σας, είμαι η Ισμήνη, 9 ετών και πηγαίνω στην Τρίτη τάξη του Δημοτικού. Την προηγούμενη εβδομάδα ο δάσκαλος στο μάθημα των ηλεκτρονικών υπολογιστών μας έδειξε πως μέσω διαδικτύου (Ιντερνετ) μπορούμε να επικοινωνούμε με άλλα παιδιά του κόσμου.
Σήμερα μου απάντησε ένα παιδί, ο Ακίφ, 10 χρονών, από την πόλη Μπουκαβού της επαρχίας Κίβου, του Ζαΐρ. Στο γράμμα του μου περιγράφει τη ζωή του και τη ζωή των άλλων παιδιών.
Η ζωή τους εκεί είναι πολύ δύσκολη. Η φτώχεια, η πείνα, η ανέχεια και οι ασθένειες μαστίζουν το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού. Ο πατέρας του και ο αδελφός του δουλεύουν σε φυτείες με μπανάνες και τα λεφτά που φέρνουν δε φτάνουν γα να συντηρηθεί η οικογένεια. Λέει στον πατέρα του να πάει για δουλειά όμως αυτός δεν θέλει και του λέει να κάνει υπομονή να συνεχίσει το σχολείο.
Το σχολείο που πηγαίνει είναι της ιεραποστολής. Οι ιερείς εκεί κάνουν μεγάλο αγώνα. Εξασφαλίζουν στα παιδιά φαγητό, μόρφωση και αγάπη. Τα περισσότερα παιδιά όμως εγκαταλείπουν το σχολείο και πάνε να δουλέψουν. Οι ενδημικές ασθένειες θερίζουν τη χώρα του. Από μια τέτοια ασθένεια πέθανε η αδελφή του λόγω έλλειψης φαρμάκων. Όμως έχουν και άλλα προβλήματα. Σε μια συζήτηση που είχε ο πατέρας του με την μητέρα του άκουσε πως κλέβουν παιδιά. Άλλα τα στρατολογούν σε παράνομα αντάρτικα κινήματα, άλλα τα στέλνουν να δουλέψουν σε φυτείες και άλλα σε σπίτια υπηρέτες.
Η κατάσταση είναι απελπιστική. Στις λίγες γραμμές κατάλαβα πόσο τυχερή είμαι που ζω σ' αυτήν την χώρα, την Ελλάδα και ευχαριστώ το Θεό. Όμως τον παρακαλώ να βοηθήσει κι αυτά τα παιδιά να ζήσουν καλύτερα, όπως εμείς. Εγώ θα εξακολουθήσω την επικοινωνία μου με τον Ακίφ.
Ισμήνη Τσιγκανέ, Τρίτη 4 Μαΐου 2010

«Ιράκ»
Ο αδελφός της μαμάς μου έχει εργαστεί στους Γιατρούς χωρίς σύνορα. Μου έχει πει πολλές τραγικές σκηνές από ανθρώπους που ζουν στο Ιράκ.
Στο Ιράκ οι άνθρωποι πλένονται με βρώμικα νερά και λασπόνερα, ακόμα και τα ρούχα τος τα πλένουν σε λασπόνερα. Μου έλεγε: «Κάθε μέρα έβλεπα παιδιά να πεθαίνουν και τους γονείς τους να κλαίνε απ' τη στεναχώρια».
Βοήθησαν οι γιατροί αυτά τα παιδιά με τρόφιμα και φάρμακα για να μην πεθάνουν. Τους έδιναν μπισκότα όπου είχαν ρίξει φάρμακα για να τα ξεγελάσουν.
Σε μια οικογένεια με τέσσερα παιδιά οι δύο γονείς πέθαναν και έμειναν μόνα τους τα παιδιά. Υπήρχαν δύο δίδυμα αγοράκια και δύο κόρες. Η μικρή κόρη δούλευε σε ένα ξυλουργείο για να φέρει χρήματα στην οικογένεια γιατί η οικογένεια δεν είχε ρούχα και τροφή. Η μεγάλη αδελφή καθόταν στο σπίτι και πρόσεχε τα δυο μικρά δίδυμα. Τα δύο αγοράκια αρρώστησαν και πέθαναν από την πείνα. Στο τέλος έμειναν οι δύο αδελφές.
Τέτοιες περιπτώσεις μπορούν να διηγηθούν χιλιάδες άνθρωποι από κάθε γωνιά αυτής της τραγικής χώρας. Εγώ όταν άκουγα αυτές τις ιστορίες λυπόμουν κι ένα δάκρυ κυλούσε από τα μάτια μου!
«Πρέπει όλοι να βοηθήσουμε με όποιον τρόπο γίνεται για να μην υπάρχει πόνος και δυστυχία σε μικρά παιδάκια».
Λεωνίδας Κοντογεωργάκος

«Από την παραγκούπολη του Ρίο»
Αγαπητή μου φίλη Μαριτίνα
Σε χαιρετώ... Σου εύχομαι να έχεις υγεία και ευτυχία. Είμαι ένα παιδάκι από τη Βραζιλία. Έχουμε την ίδια ηλικία και πηγαίνω στην ίδια τάξη με εσένα. Μένω με τους γονείς μου και τα αδέλφια μου σε μια παράγκα μακριά από το Ρίο. Είμαστε μια οικογένεια πολύ φτωχή. Οι γονείς μου εργάζονται λίγες μέρες το χρόνο. Το σχολείο μας έχει πολλά παιδιά, ενώ πολλά δεν έρχονται καθόλου στο σχολείο. Εδώ υπάρχει μεγάλη φτώχεια. Υπάρχουν πολλά παιδιά που ζητιανεύουν στους δρόμους. Πολλές φορές οι γονείς πουλάνε τα μάτια των παιδιών τους ή τα νεφρά τους για να πάρουν χρήματα. Όταν αρρωσταίνουμε δεν έχουμε γιατρό να μας κοιτάξει ούτε και φάρμακα. Πολλά παιδιά πεθαίνουν στους δρόμους. Πολλοί έμποροι αγοράζουν παιδιά. Άλλες φορές πάλι τα κλέβουν απ' τις παράγκες για να τα εκμεταλλευτούν ζωντανά ή νεκρά. Πολύ θα ήθελα να ερχόμουν στην Ελλάδα να σε γνωρίσω από κοντά και να ζήσω κι εγώ μερικές μέρες ξενοιασιάς και αγάπης στην όμορφη χώρα σου.
Σου έγραψα μερικά από τα πολλά που γίνονται στη χώρα μου. Δε θέλω να σε στεναχωρήσω με αυτά που σου έγραψα για τη ζωή μου. Έχουμε και καλές στιγμές όταν παίζουμε ποδόσφαιρο και όταν ετοιμαζόμαστε για τη γιορτή του Καρναβαλιού. Τότε χορεύουμε όλοι Σάμπα από το πρωί ως το βράδυ.
Μαριτίνα Γιαννοπούλου

4-5-2010
Ο Ούγκο από την «Ρουάντα»
Είχα αλληλογραφήσει με ένα παιδί από τη Ρουάντα. Με πληροφόρησε πώς ζει και πώς περνά στη χώρα του. Μου έγραψε ότι τον λένε Ούγκο. Ο Έλληνας ιερέας της ιεραποστολής λέγεται πατέρας Διονύσιος και έχει πάει εκεί για να τους βοηθήσει. Η ιεραποστολή συντηρεί μία εκκλησία, ένα νοσοκομείο και ένα σχολείο. Μερικοί γονείς βάζουν τα παιδιά τους να δουλέψουν. Οι Αφρικανοί δεν ξέρουν τα δικαιώματά τους για να τα διεκδικήσουν. Πολλοί είναι ευχαριστημένοι με τα λίγα χρήματα που κερδίζουν που φτάνουν μόνο για το ψωμί τους. Οι ιερείς της ιεραποστολής ετοιμάζουν το πρωινό, τους κάνουν μαθήματα, μετά τους δίνουν φαγητό και επιστρέφουν στις καλύβες τους .
Το σχολείο για τα παιδιά από τη Ρουάντα είναι μια μεγάλη καλύβα. Κάθονται σταυροπόδι κάτω στο χώμα. Έχουν βαπτιστεί και είναι χριστιανοί Ορθόδοξοι. Η γλώσσα που τους μαθαίνουν είναι Γαλλικά. Όμως μερικές φορές μιλάνε τη γλώσσα τους που είναι η Σουαχίλι. Μαθαίνουν κιόλας να πλένουν, να μαγειρεύουν και να κάνουν εργασίες. Την Κυριακή πηγαίνουν στην εκκλησία και ψέλνουν όλοι μαζί.
Ο Ούγκο θέλει να τελειώσει το Δημοτικό και να πάει σε μεγαλύτερη πόλη που θα έχει και Γυμνάσιο. Ο πατέρας του θέλει να τον μορφώσει για να ζήσει μια ζωή καλύτερη. Μόνο με τη μόρφωση θα καλυτερεύσει η ζωή του.
Σωτηρία Θεοδωρακάκου

Νέα από το Μπαγκλαντές
Μια μέρα στην τάξη η κυρία μας διάβασε ένα γράμμα από τον Τραζίφ. Είναι ένα αγόρι από το Μπαγκλαντές, μία φτωχή, τροπική χώρα της Ασίας. Οι συνθήκες διαβίωσης είναι πολύ άσχημες, καθώς για πολλά χρόνια υπήρχε πόλεμος με την Ινδία για εδάφη.
Η ιστορία του Τραζίφ είναι πολύ συγκινητική. Είναι 12 χρονών και για δύο χρόνια δούλευε τα πρωινά πολύ σκληρά στα χωράφια ενός πλούσιου. Η οικογένειά του είναι πολύ φτωχή και γι' αυτό το λόγο έπρεπε να εργάζεται, γιατί αλλιώς δε μπορούσαν να ζήσουν, αυτός και τα 8 αδέλφια του. Δεν είχε πατέρα έτσι όλοι έπρεπε να εργάζονται. Η δουλειά ήταν σκληρή και τα χρήματα λίγα. Το αφεντικό του ήταν κακό και δε λυπόταν κανένα παιδί. το απόγευμα όμως ο Τραζίφ πήγαινε στο σχολείο γιατί ήθελε να μάθει γράμματα. Σχολείο και δουλειά ήταν δύσκολα. Πολλά πρωινά αργούσε να πάει στη δουλειά και είχε πολλά προβλήματα. Ήταν μόνο 12 χρονών! Πώς να τα κάνει όλα αυτά! Ήθελε να διαβάσει...
Κάποια μέρα τον κάλεσαν να δουλέψει σε μία τηλεοπτική εκπομπή για παιδιά που φρόντιζε να ενημερώνει για την κακοποίηση των παιδιών. Τα χρήματα ήταν περισσότερα, και βέβαια είχε πολύ κέφι για δουλειά. Δεν είχε καμία σχέση πια με τα χωράφια. Πήγαινε με πολύ κέφι στο σχολείο και κατάφερε να έχει καλύτερη και πιο εύκολη ζωή.
Αυτή ήταν η ιστορία του Τραζίφ που με συγκίνησε πολύ. Δεν ήταν όπως όλα τα παιδιά της ηλικίας του να παίζει, να γελά, να διαβάζει. Όμως επειδή ήθελε πολύ να τα καταφέρει προσπάθησε και τελικά κατάφερε να ονειρεύεται όπως όλα τα παιδιά. Θέλει να γίνει πρόεδρος κάποια μέρα στο Μπαγκλαντές για να βοηθήσει τα παιδιά και τους γονείς τους, ώστε να ζουν όλοι ανθρώπινα.
Χαρούλα Τσουλόγιαννη

«Αλγερία»
Είμαι ένα κοριτσάκι που με λένε Αμίρα. Είμαι φτωχό και δεν έχουμε χρήματα. Έμαθα Μαρία ότι είσαι πολύ τυχερή που πας σχολείο. Μακάρι να πήγαινα κι εγώ σχολείο. Η Αλγερία είναι μια χώρα της Βόρειας Αφρικής μεταξύ Μαρόκου, Μεσογείου, Τυνησίας, Λιβύης. Ο πληθυσμός της χώρας μου είναι Άραβες και Βέρβεροι και οι περισσότεροι κατοικούν στο εσωτερικό της Αλγερίας.
Εμείς μένουμε λίγο έξω από το Αλγέρι που είναι η Πρωτεύουσα. Η μητέρα μου φτιάχνει πίτες και καλάθια. Μου τα δίνει και τα πουλάω στους δρόμους της πόλης. Ο πατέρας μου κάνει μεταφορές με τις 2 καμήλες που έχουμε.
Στο σχολείο δεν πηγαίνω γιατί πουλάω τα πράγματα που φτιάχνει η μητέρα. Βλέπω τα άλλα παιδιά που πηγαίνουν στο σχολείο και ζηλεύω. Πήγα στις 3 πρώτες τάξεις. Στο Αλγέρι έχω πολλούς φίλους. Αγοράζουν τις πιτούλες μου και μου λένε ιστορίες οι τουρίστες. Η ζωή είναι πολύ δύσκολη για τους φτωχούς ανθρώπους στη ζεστή Αλγερία...
Μαρία Αναγνωστοπούλου

Αντικρύζουμε το λεκανοπέδιο της Αθήνας από το "μπελβεντέρε" της Ακρόπολης

Στο Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο.
Οι αρχαιολογικοί θησαυροί μιλούν για τη λαμπρή μας ιστορία...
